

KOMISSION PÄÄTÖS (EU) 2017/848,**annettu 17 päivänä toukokuuta 2017,****merivesien hyvän ekologisen tilan vertailuperusteista ja menetelmästandardeista sekä seurantaa ja arviointia varten tarkoitetuista täsmennyksistä ja standardoiduista menetelmistä sekä päätöksen 2010/477/EU kumoamisesta****(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)**

EUROOPAN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen,

ottaa huomioon yhteisön meriympäristöpolitiikan puitteista 17 päivänä kesäkuuta 2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/56/EY ⁽¹⁾ (meristrategiadirektiivi), ja erityisesti sen 9 artiklan 3 kohdan ja 11 artiklan 4 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Komission päätöksessä 2010/477/EU ⁽²⁾ vahvistetaan arviointiperusteet, joita jäsenvaltioiden on käytettävä niille kuuluvien merivesien hyvän ekologisen tilan määrittämiseksi ja kyseistä tilaa koskevien arviointien ohjaamiseksi direktiivin 2008/56/EY ensimmäisen vaiheen täytäntöönpanossa.
- (2) Päätöksessä 2010/477/EU todettiin, että tarvitaan lisää tieteellistä ja teknistä kehitystä tukemaan joihinkin laadullisiin kuvaajiin liittyvien arviointiperusteiden kehittämistä tai tarkistamista sekä menetelmästandardien kehittämistä edelleen koordinoitusti seurantaohjelmien laatimisen kanssa. Lisäksi kyseisessä päätöksessä todettiin, että sen tarkistus olisi aiheellista suorittaa mahdollisimman pian direktiivin 2008/56/EY 12 artiklassa vaaditun arvioinnin valmistumisen jälkeen, jotta tarkistus valmistuisi hyvissä ajoin tukemaan meristrategioiden onnistunutta päivytystä, joka on direktiivin 17 artiklan mukaisesti tehtävä vuoteen 2018 mennessä.
- (3) Direktiivin 2008/56/EY 8 artiklan 1 kohdan nojalla tekemänsä alustavan arvioinnin jälkeen jäsenvaltiot raportoivat vuonna 2012 merivesiensä ympäristön tilasta ja ilmoittivat komissiolle direktiivin 2008/56/EY 9 artiklan 2 kohdan mukaisesti tekemästään ympäristön hyvän tilan määrittämisestä sekä direktiivin 2008/56/EY 10 artiklan 2 kohdan mukaisesti tekemästään ympäristötavoitteiden määrittämisestä. Direktiivin 2008/56/EY 12 artiklan mukaisesti tehdyssä, jäsenvaltioiden raportteja koskevassa komission arvioinnissa ⁽³⁾ korostettiin lisätoimia tarvittavan pikaisesti, jotta jäsenvaltiot voivat saavuttaa meriympäristön hyvän tilan vuoteen 2020 mennessä. Tulokset osoittivat, että jäsenvaltioiden suorittaman ympäristön hyvän tilan määrittämisen laatua ja johdonmukaisuutta on parannettava merkittävästi. Arvioinnissa todettiin myös, että alueellisen yhteistyön on oltava direktiivin 2008/56/EY täytäntöönpanon keskiössä. Lisäksi arvioinnissa painotettiin, että jäsenvaltioiden on järjestelmällisemmin hyödynnettävä unionin lainsäädäntöön perustuvia standardeja tai niiden puuttuessa meriä koskevissa alueellisissa yleissopimuksissa tai muissa kansainvälisissä sopimuksissa vahvistettuja standardeja.
- (4) Varmistaakseen, että jäsenvaltioiden meristrategioiden täytäntöönpanon toinen kierros edistää direktiivin 2008/56/EY tavoitteiden saavuttamista edelleen ja tuottaa johdonmukaisempia ympäristön hyvän tilan määrittäksiä, komissio suositteli ensimmäisen vaiheen täytäntöönpanoa koskevassa kertomuksessaan, että komission yksiköt ja jäsenvaltiot tekevät unionin tasolla yhteistyötä tarkistaakseen, vahvistaakseen ja parantaakseen päätöstä 2010/477/EU tavoitteenaan selkeämmät, yksinkertaisemmat, tiiviimmät, johdonmukaisemmat ja vertailukelpoiset ympäristön hyvää tilaa koskevat vertailuperusteet ja menetelmästandardit, ja samalla tarkastelevat uudelleen direktiivin 2008/56/EY liitettä III ja tarvittaessa tarkistavat sitä, sekä kehittävät erityisiä ohjeita, jotta voidaan varmistaa aiempaa yhtenäisempi ja johdonmukaisempi arviointien lähestymistapa seuraavalla toimeenpanokierroksella.
- (5) Uudelleentarkasteluprosessi alkoi mainittujen johtopäätösten perusteella vuonna 2013, kun direktiivin 2008/56/EY 25 artiklan 1 kohdan mukaisesti perustettu sääntelykomitea hyväksyi etenemissuunnitelman, joka käsittää useita vaiheita (tekninen ja tieteellinen, kuuleminen ja päätöksenteko). Tämän prosessin aikana komissio kuuli kaikkia asianosaisia tahoja, myös meriä koskevien alueellisten yleissopimusten mukaisia tahoja.

⁽¹⁾ EYVL L 164, 25.6.2008, s. 19.

⁽²⁾ Merivesien hyvän ekologisen tilan arvioinnissa käytettävistä perusteista ja menetelmästandardeista 1 päivänä syyskuuta 2010 annettu komission päätös 2010/477/EU (EUVL L 232, 2.9.2010, s. 14).

⁽³⁾ Komission kertomus neuvostolle ja Euroopan parlamentille – Meristrategiadirektiivin (2008/56/EY) täytäntöönpanon ensimmäinen vaihe – Euroopan komission arviointi ja ohjeet (COM(2014) 97 final, 20.2.2014)

- (6) Jäsenvaltioiden merialueiden ja niiden ympäristön hyvän tilan määrittämisen alustavan arvioinnin tulevien päivitysten helpottamiseksi ja direktiivin 2008/56/EY täytäntöönpanon johdonmukaisuuden lisäämiseksi koko unionissa jäsenvaltioiden käyttämiä vertailuperusteita, menetelmästandardeja, eritelmiä ja standardoituja menetelmiä on tarpeen selvittää, tarkistaa tai uudistaa päätöksessä 2010/477/EU tällä hetkellä vahvistettuihin tekijöihin nähden. Näin ollen niiden vertailuperusteiden lukumäärää, joita jäsenvaltioiden on seurattava ja arvioitava, olisi vähennettävä, ja säilytettäviin vertailuperusteisiin olisi sovellettava riskiperusteista lähestymistapaa, jotta jäsenvaltiot voivat keskittää ponnistelunsa vesiinsä vaikuttaviin merkittävimpiin ihmisen aiheuttamiin paineisiin. Vertailuperusteita ja niiden käyttöä olisi edelleen täsmennettävä, mukaan lukien kynnysarvot tai niiden asettaminen, jolloin kaikilla unionin merivesillä voitaisiin mitata, missä määrin ympäristön hyvää tilaa ollaan saavuttamassa.
- (7) Tällä päätöksellä pitäisi taata johdonmukaisuus unionin muun lainsäädännön kanssa sen sitoumuksen mukaisesti, jonka komissio teki antaessaan Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle sekä alueiden komitealle tiedonantonsa "EU-agenda: paremmalla sääntelyllä parempiin tuloksiin" ⁽¹⁾. Jäsenvaltioiden tekemien ympäristön hyvän tilan määrittysten paremman johdonmukaisuuden ja vertailukelpoisuuden takaamiseksi ja tarpeettomien päällekkäisyyksien välttämiseksi on aiheellista ottaa huomioon olemassa olevat seuranta- ja arviointia varten tarkoitetut standardit ja menetelmät, jotka on vahvistettu unionin lainsäädännössä, muun muassa neuvoston direktiivissä 92/43/ETY ⁽²⁾, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2000/60/EY ⁽³⁾, komission asetuksessa (EY) N:o 1881/2006 ⁽⁴⁾, neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1967/2006 ⁽⁵⁾, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2008/105/EY ⁽⁶⁾, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2009/147/EY ⁽⁷⁾ sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 1380/2013 ⁽⁸⁾.
- (8) Kunkin direktiivin 2008/56/EY liitteessä I luetellun laadullisen kuvaajan osalta ja kyseisen direktiivin liitteessä III olevien ohjeellisten luetteloiden perusteella on tarpeen määritellä käytettävät vertailuperusteet, mukaan lukien vertailuperusteiden osatekijät ja tarvittaessa kynnysarvot. Kynnysarvojen tarkoituksena on edistää jäsenvaltioiden tekemää ympäristön hyvän tilan ominaisuuksien määrittämistä ja tuottaa arviointiin tietoja siitä, missä määrin ympäristön hyvää tilaa ollaan saavuttamassa. Lisäksi on tarpeen vahvistaa menetelmästandardit, mukaan lukien arvioinnin maantieteellinen laajuus ja se, miten vertailuperusteita olisi käytettävä. Kyseisten vertailuperusteiden ja menetelmästandardien tarkoitus on varmistaa johdonmukaisuus ja mahdollistaa merialueiden tai -osa-alueiden vertaileminen siltä osin, missä määrin ympäristön hyvää tilaa ollaan saavuttamassa.
- (9) Jotta sellaisten yksityiskohtien päivitykset, joita jäsenvaltiot tekevät meristrategioidensa tiettyjen osien uudelleen-tarkasteluissa ja lähetettävät direktiivin 2008/56/EY 17 artiklan 3 kohdan nojalla, olisivat vertailukelpoisia, seuranta- ja arviointia varten olisi määritettävä täsmennykset ja standardoidut menetelmät ottaen huomioon unionissa tai kansainvälisellä tasolla voimassa olevat täsmennykset ja standardit, mukaan lukien alueellinen tai osa-alueellinen taso.
- (10) Jäsenvaltioiden olisi sovellettava tässä päätöksessä vahvistettuja vertailuperusteita, menetelmästandardeja, seuranta- ja arviointia varten tarkoitettuja täsmennyksiä ja standardoituja menetelmiä yhdistettynä direktiivin 2008/56/EY liitteessä III olevissa ohjeellisissa luetteloissa lueteltuihin ekosysteemin tekijöihin, ihmisen aiheuttamiin paineisiin ja ihmisen toimintaan ja ottaen huomioon kyseisen direktiivin 8 artiklan 1 kohdan nojalla tehdyn alustavan arvioinnin silloin, kun ne määrittävät ympäristön hyvän tilan ominaispiirteitä kyseisen direktiivin 9 artiklan 1 kohdan mukaisesti ja vahvistavat koordinoituja seurantaohjelmia kyseisen direktiivin 11 artiklan nojalla.

⁽¹⁾ COM(2015) 215 final.

⁽²⁾ Neuvoston direktiivi 92/43/ETY, annettu 21 päivänä toukokuuta 1992, luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta (EYVL L 206, 22.7.1992, s. 7).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/60/EY, annettu 23 päivänä lokakuuta 2000, yhteisön vesipolitiikan puitteista (EYVL L 327, 22.12.2000, s. 1)..

⁽⁴⁾ Komission asetus (EY) N:o 1881/2006, annettu 19 päivänä joulukuuta 2006, tiettyjen elintarvikkeissa olevien vierasaineiden enimmäismäärien vahvistamisesta (EUVL L 364, 20.12.2006, s. 5).

⁽⁵⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 1967/2006, annettu 21 päivänä joulukuuta 2006, kalavarojen kestävää hyödyntämistä koskevista hoitotoimenpiteistä Välimerellä, asetuksen (ETY) N:o 2847/93 muuttamisesta ja asetuksen (EY) N:o 1626/94 kumoamisesta (EUVL L 409, 30.12.2006, s. 11).

⁽⁶⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/105/EY, annettu 16 päivänä joulukuuta 2008, ympäristölaatuunormeista vesipolitiikan alalla, neuvoston direktiivien 82/176/ETY, 83/513/ETY, 84/156/ETY, 84/491/ETY ja 86/280/ETY muuttamisesta ja myöhemmästä kumoamisesta sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/60/EY muuttamisesta (EYVL L 348, 24.12.2008, s. 84).

⁽⁷⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/147/EY, annettu 30 päivänä marraskuuta 2009, luonnonvaraisten lintujen suojelusta (EUVL L 20, 26.1.2010, s. 7).

⁽⁸⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1380/2013, annettu 11 päivänä joulukuuta 2013, yhteisestä kalastuspolitiikasta, neuvoston asetusten (EY) N:o 1954/2003 ja (EY) N:o 1224/2009 muuttamisesta sekä neuvoston asetusten (EY) N:o 2371/2002 ja (EY) N:o 639/2004 ja neuvoston päätöksen 2004/585/EY kumoamisesta (EUVL L 354, 28.12.2013, s. 22).

- (11) Jotta voidaan luoda selkeä yhteys ympäristön hyvän tilan ominaispiirteiden määrittämisen ja hyvän tilan saavuttamisessa tapahtuneen edistymisen arvioimisen välille, vertailuperusteet ja menetelmästandardit on aiheellista järjestää direktiivin 2008/56/EY liitteessä I vahvistettujen laadullisten kuvaajien perusteella ja ottaen huomioon kyseisen direktiivin liitteessä III vahvistetut ohjeelliset luettelot ekosysteemien tekijöistä, ihmisen aiheuttamista paineista ja ihmisen toiminnasta. Jotkin näistä vertailuperusteista ja menetelmästandardeista liittyvät erityisesti direktiivin 2008/56/EY 8 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun ympäristön tilan tai b alakohdassa tarkoitettujen vallitsevien paineiden ja vaikutusten arviointiin.
- (12) Tapauksissa, joissa kynnysarvoja ei ole vahvistettu, jäsenvaltioiden olisi vahvistettava kynnysarvot unionin, alueellisen tai osa-alueellisen tason yhteistyössä, esimerkiksi olemassa olevien arvojen perusteella tai luomalla uusia arvoja meriä koskevien alueellisten yleissopimusten puitteissa. Tapauksissa, joissa kynnysarvot olisi vahvistettava unionin tason yhteistyössä (roskaantumista, vedenalaista melua ja merenpohjan koskemattomuutta koskevat kuvaajat), tämä tehdään osana yhteistä täytäntöönpanostrategiaa, jonka jäsenvaltiot ja komissio ovat luoneet direktiivin 2008/56/EY soveltamiseksi. Sen jälkeen, kun kynnysarvot on vahvistettu unionin, alueellisen tai osa-alueellisen tason yhteistyössä, niistä tulee osa jäsenvaltioiden ympäristön hyvän tilan ominaispiirteitä vasta, kun ne lähetetään komissiolle osana jäsenvaltioiden direktiivin 2008/56/EY 17 artiklan 3 kohdan mukaista tiedottamista. Kunnes tällaiset kynnysarvot on vahvistettu unionin, alueellisen tai osa-alueellisen tason yhteistyössä, jäsenvaltioiden olisi voitava käyttää kansallisia kynnysarvoja, arvojen kehityssuuntauksia tai paineeseen perustuvia kynnysarvoja vastineena.
- (13) Siinä määrin kuin asianmukaista, kynnysarvojen olisi kuvastettava sellaista laatutasoa, joka kuvastaa haitallisen vaikutuksen merkittävyyttä tietyn vertailuperusteen osalta, ja ne olisi vahvistettava suhteessa vertailuolosuhteisiin. Kynnysarvojen olisi oltava johdonmukaiset unionin lainsäädännön kanssa, ja ne olisi vahvistettava asianmukaisessa maantieteellisessä laajuudessa, jotta ne kuvastavat eri alueiden, osa-alueiden ja ala-alueiden bioottisia ja abioottisia ominaisuuksia. Vaikka kynnysarvojen vahvistaminen tapahtuu unionin tasolla, saatetaan siitä huolimatta asettaa erilaisia kynnysarvoja koskemaan eri merialueita, niiden osa-alueita tai ala-alueita. Kynnysarvot olisi vahvistettava myös ennalta varautumisen periaatteen pohjalta, jolloin ne kuvastavat meriympäristölle aiheutuvia potentiaalisia riskejä. Kynnysarvojen asettamisessa olisi otettava huomioon meriekosysteemien ja niiden osien dynaaminen luonne, sillä ne voivat muuttua paikallisesti ja ajallisesti hydrologisten ja ilmastollisten vaihtelujen, saalistaja-saalis -suhteiden ja muiden ympäristötekijöiden vuoksi. Kynnysarvojen olisi myös kuvastettava sitä tosiasiaa, että huonokuntoiset meriekosysteemit voivat toipua vallitsevia fysiografisia, maantieteellisiä, ilmastollisia ja biologisia olosuhteita kuvastavaan tilaan, sen sijaan, että ne palaisivat tiettyyn menneisyyden tilaan.
- (14) Direktiivin 2008/56/EY 1 artiklan 3 kohdan mukaisesti ihmisen toiminnasta aiheutuva kokonaispaine on pidettävä ympäristön hyvän tilan saavuttamisen kanssa yhteensopivalla tasolla, jotta varmistetaan, että merten ekosysteemien kyky vastata ihmisen aiheuttamiin muutoksiin ei vaarannu. Tästä voi tapauksesta riippuen seurata se, että tiettyjä paineita ja niiden ympäristövaikutuksia koskevia kynnysarvoja ei välttämättä saavuteta jäsenvaltioiden merivesien kaikilla alueilla, kunhan direktiivin 2008/56/EY tavoitteiden saavuttaminen ei vaarannu ja samalla mahdollistetaan merellisten luonnonvarojen ja palvelujen kestävä käyttö.
- (15) On tarpeen vahvistaa kynnysarvot, joista ovat osa niitä ominaispiirteitä, joita jäsenvaltiot käyttävät ympäristön hyvän tilan määrittämisessä direktiivin 2008/56/EY 9 artiklan 1 kohdan mukaisesti, sekä se, missä määrin kynnysarvot on tarkoitus saavuttaa. Näin ollen kynnysarvot eivät sinällään muodosta jäsenvaltioiden määritelmää ympäristön hyvästä tilasta.
- (16) Jäsenvaltioiden olisi ilmaistava, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu suhteuttamalla niiden merivesien osuus, joiden osalta kynnysarvot on saavutettu koko merivesiensä alaan, tai niiden vertailuperusteiden osatekijöiden (lajit, epäpuhtaudet jne.) osuutena, jotka ovat saavuttaneet kynnysarvot. Arvioidessaan merivesiensä ympäristön tilaa direktiivin 2008/56/EY 17 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti jäsenvaltioiden olisi ilmaistava kaikki tilan muutokset paranemisena, ennallaan pysymisenä tai heikentymisenä edelliseen raportointikauteen verrattuna, huomioiden sen, että meriympäristö reagoi usein hitaasti muutoksiin.
- (17) Jos tämän päätöksen mukaisesti vahvistettuja kynnysarvoja ei saavuteta tietyn vertailuperusteen osalta, jäsenvaltioiden olisi harkittava asianmukaisiin toimenpiteisiin ryhtymistä tai uusien tutkimusten tai tarkastelujen suorittamista.
- (18) Jos jäsenvaltioiden on tarpeen tehdä yhteistyötä alueellisella ja osa-alueellisella tasolla, niiden olisi käytettävä, mikäli se on mahdollista ja tarkoituksenmukaista, olemassa olevia alueellisia institutionaalisia yhteistyörakenteita, mukaan lukien meriä koskevat alueelliset yleissopimukset, kuten direktiivin 2008/56/EY 6 artiklassa säädetään. Samoin jos muita erityisiä vertailuperusteita, menetelmästandardeja, mukaan lukien vertailuperusteiden

integroimiseen tarkoitettuja standardeja, seuranta ja arviointia varten tarkoitettuja täsmennyksiä sekä standardoituja menetelmiä ei ole, jäsenvaltioiden olisi hyödynnettävä, mikäli se on mahdollista ja tarkoituksenmukaista, niitä, joita on laadittu kansainvälisellä, alueellisella ja osa-alueellisella tasolla, kuten esimerkiksi niitä, joista on sovittu meriä koskevien alueellisten yleissopimusten tai muiden kansainvälisten mekanismien puitteissa. Muussa tapauksessa jäsenvaltiot voivat tarvittaessa päättää koordinoida toimiaan merialueen tai sen osa-alueen puitteissa. Lisäksi jäsenvaltio voi myös päättää merivesiensä erityispiirteiden perusteella harkita muita osatekijöitä, joita ei ole vahvistettu tässä päätöksessä eikä käsitelty kansainvälisellä, alueellisella tai osa-alueellisella tasolla, tai harkita tämän päätöksen osatekijöiden soveltamista jokisuidensa vaihtumisalueisiin, sellaisena kuin ne ovat määriteltyinä direktiivin 2008/56/EY täytäntöönpanoa tukevan direktiivin 2000/60/EY 2 artiklan 6 kohdassa.

- (19) Jäsenvaltioilla tulisi tietyin edellytyksin olla riittävästi joustonvaraa voidakseen keskittyä kullakin merialueella tai osa-alueella vallitseviin paineisiin ja niiden ekosysteemin eri osiin kohdistuviin ympäristövaikutuksiin, jotta ne voivat seurata ja arvioida merivesiään tehokkaasti ja tuloksellisesti sekä helpottaa ympäristön hyvän tilan saavuttamiseksi toteutettavien toimien priorisointia. Tätä varten jäsenvaltioiden olisi ensinnäkin voitava katsoa, että perustelluissa tapauksissa joitakin vertailuperusteita ei ole syytä soveltaa. Toiseksi jäsenvaltioilla olisi oltava mahdollisuus päättää olla käyttämättä vertailuperusteiden tiettyjä osatekijöitä tai valita lisätekiöitä tai keskittyä merivesiensä tiettyihin matriiseihin tai alueisiin edellyttäen, että tämä perustuu paineita ja niiden vaikutuksia koskevaan riskinarviointiin. Lopuksi olisi tehtävä ero ensisijaisten ja toissijaisten vertailuperusteiden välillä. Ensisijaisia vertailuperusteita olisi käytettävä johdonmukaisuuden varmistamiseksi kaikkialla unionissa, mutta toissijaisten vertailuperusteiden osalta olisi sallittava joustoa. Jäsenvaltioiden olisi päätettävä toissijaisten vertailuperusteiden käyttämisestä siten, että ne tarvittaessa täydentävät ensisijaisia vertailuperusteita tai tilanteessa, jossa tietyn vertailuperusteen osalta on vaarana, ettei meriympäristön hyvää tilaa saavuteta tai kyetä säilyttämään.
- (20) Vertailuperusteiden, mukaan lukien kynnysarvot, menetelmästandardien, seuranta ja arviointia varten tarkoitettujen täsmennyksien ja standardoitujen menetelmien olisi perustuttava parhaaseen saatavilla olevaan tieteelliseen tietoon. Niistä joidenkin kehittämiseksi edelleen tarvitaan lisäksi tieteellistä tietoa ja teknistä edistymistä, joita pitäisi hyödyntää sitä mukaa kun tietämystä tulee saataville.
- (21) Sen vuoksi päätös 2010/477/EU olisi kumottava.
- (22) Tässä päätöksessä säädetyt toimenpiteet ovat sääntelykomitean lausunnon mukaiset,

ON HYVÄKSYNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Kohde

Tässä päätöksessä vahvistetaan

- a) direktiivin 2008/56/EY 9 artiklan 3 kohdan mukaisesti vertailuperusteet ja menetelmästandardit, joita jäsenvaltioiden on käytettävä ympäristön hyvän tilan ominaispiirteiden määrittämiseksi direktiivin 2008/56/EY 9 artiklan 1 kohdan mukaisesti, perustuen liitteisiin I ja III sekä kyseisen direktiivin 8 artiklan 1 kohdan nojalla tehtyyn alustavaan arviointiin sen arvioimiseksi, missä määrin ympäristön hyvää tilaa ollaan saavuttamassa;
- b) seuranta ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät, joita jäsenvaltioiden on käytettävä laatiessaan direktiivin 2008/56/EY 11 artiklan mukaisia koordinoituja seurantaohjelmia kyseisen direktiivin 11 artiklan 4 kohdan mukaisesti;
- c) aikataulu kynnysarvojen, vertailuperusteiden osatekijöiden luettelojen ja menetelmästandardien määrittämiselle unionin, alueellisen tai osa-alueellisen tason yhteistyössä;
- d) vertailuperusteiden osatekijöitä, kynnysarvoja ja menetelmästandardeja koskeva ilmoitusvelvollisuus.

2 artikla

Määritelmät

Tässä päätöksessä sovelletaan direktiivin 2008/56/EY 3 artiklassa vahvistettuja määritelmiä.

Lisäksi sovelletaan seuraavia määritelmiä:

- 1) 'osa-alueilla' tarkoitetaan direktiivin 2008/56/EY 4 artiklan 2 kohdassa lueteltuja osa-alueita;
- 2) 'ala-alueilla' tarkoitetaan direktiivin 2008/56/EY 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja ala-alueita;
- 3) 'haitallisella vieraslajilla' tarkoitetaan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1143/2014 ⁽¹⁾ 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua 'haitallista vieraslajia';
- 4) 'vertailuperusteiden osatekijöillä' tarkoitetaan ekosysteemin muodostavia osatekijöitä, erityisesti sen biologisia osatekijöitä (lajit, elinympäristöt ja niiden yhteisöt) tai meriympäristöön kohdistuvien paineita (biologiset, fysikaaliset, aineet, roskaantumisen ja energia), joita arvioidaan kunkin vertailuperusteen puitteissa;
- 5) 'kynnysarvolla' tarkoitetaan arvoa tai arvojen jakaumaa, joka mahdollistaa laatutason saavuttamisen arvioimisen tietyn vertailuperusteen osalta, mikä auttaa sen arvioimisessa, missä määrin ympäristön hyvää tilaa ollaan saavuttamassa.

3 artikla

Vertailuperusteiden, menetelmästandardien, täsmennysten ja standardoitujen menetelmien käyttäminen

1. Jäsenvaltioiden on käytettävä tämän päätöksen liitteessä vahvistettuja ensisijaisia vertailuperusteita ja niihin liittyviä menetelmästandardeja, täsmennyksiä ja standardoituja menetelmiä tämän päätöksen toimeenpanemiseksi. Alustavan arvioinnin tai sen direktiivin 2008/56/EY 8 artiklan ja 17 artiklan 2 kohdan mukaisesti suoritettujen myöhempien päivitysten perusteella jäsenvaltiot voivat kuitenkin perustelluissa tapauksissa katsoa, että yhtä tai useampaa ensisijaista vertailuperustetta ei ole asianmukaista käyttää. Tällaisissa tapauksissa jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle perustelut direktiivin 2008/56/EY 9 artiklan 2 kohdan tai 17 artiklan 3 kohdan nojalla tehdyn ilmoituksen puitteissa.

Direktiivin 2008/56/EY 5 ja 6 artiklassa säädettyä alueellista yhteistyötä koskevan velvoitteen nojalla jäsenvaltion on ilmoitettava saman merialueen tai osa-alueen jakaville muille jäsenvaltioille ennen kuin se päättää olla käyttämättä ensisijaista vertailuperustetta ensimmäisen alakohdan mukaisesti.

2. Liitteessä vahvistettuja toissijaisia vertailuperusteita ja niihin liittyviä menetelmästandardeja, täsmennyksiä ja standardoituja menetelmiä käytetään täydentämään ensisijaisia vertailuperusteita tai kun on vaarana, ettei meriympäristön hyvää tilaa saavuteta tai säilytetä asianomaisen vertailuperusteen osalta. Toissijaisen vertailuperusteen käytöstä päättää kukin jäsenvaltio, ellei tämän direktiivin liitteessä toisin täsmennetä.

3. Jos tästä päätöksestä ei ole johdettavissa tarvittavia vertailuperusteita, menetelmästandardeja sekä seurantaa ja arviointia varten tarkoitettuja täsmennyksiä tai standardoituja menetelmiä, mukaan lukien tietojen alueellista ja ajallista kootta varten tarkoitettuja menetelmiä jäsenvaltioiden on hyödynnettävä vastaavia kansainvälisellä, alueellisella ja osa-alueellisella tasolla vahvistettuja sääntöjä, kuten niitä, joista on sovittu asianomaisissa meriä koskevissa alueellisissa yleissopimuksissa, jos se on mahdollista ja tarkoituksenmukaista.

4. Kunnes unionin, kansainvälisen, alueellisen tai paikallisen tason luettelot vertailuperusteiden osatekijöistä, menetelmästandardeista sekä seurantaa ja arviointia varten tarkoitetuista täsmennyksistä ja standardoiduista menetelmistä on vahvistettu, jäsenvaltiot voivat käyttää kansallisella tasolla vahvistettuja luetteloita sillä edellytyksellä, että direktiivin 2008/56/EY 5 ja 6 artiklassa tarkoitettua alueellista yhteistyötä tehdään.

4 artikla

Kynnysarvojen asettaminen unionin, alueellisen tai osa-alueellisen tason yhteistyössä

1. Silloin kun jäsenvaltioiden on tämän päätöksen nojalla vahvistettava kynnysarvot unionin, alueellisen tai osa-alueellisen tason yhteistyössä, kyseisten arvojen on

- a) oltava osa niitä ominaispiirteitä, joita jäsenvaltiot käyttävät ympäristön hyvän tilan määrittämisessä;
- b) oltava johdonmukaisia unionin lainsäädännön kanssa;

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1143/2014, annettu 22 päivänä lokakuuta 2014, haitallisten vieraslajien tuonnin ja leviämisen ennalta ehkäisemisestä ja hallinnasta (EUVL L 317, 4.11.2014, s. 35).

- c) erotettava, silloin, kun asianmukaista, se laatutaso, joka kuvastaa haitallisen vaikutuksen merkittävyyttä tietyn vertailuperusteen osalta ja ne on vahvistettava suhteessa vertailuolosuhteisiin;
- d) oltava vahvistettu asianmukaisessa maantieteellisessä arvioinnin mittakaavassa, jotta ne kuvastavat eri alueiden, osa-alueiden ja ala-alueiden bioottisia ja abioottisia ominaisuuksia;
- e) oltava vahvistettu ennalta varautumisen periaatteen pohjalta, jolloin ne kuvastavat meriympäristölle aiheutuvia potentiaalisia riskejä;
- f) oltava johdonmukaisia eri vertailuperusteiden välillä silloin, kun ne liittyvät samaan ekosysteemin osatekijään;
- g) hyödynnettävä parasta saatavilla olevaa tieteellistä tutkimustietoa;
- h) perustuttava pitkiin aikasarjoihin, jos niitä on saatavilla, jotta voidaan määrittää soveltuvien arvo;
- i) kuvastettava ekosysteemin luonnollista dynamiikkaa, mukaan lukien saalistaja-saalis-suhteita ja hydrologisia ja ilmastollisia vaihteluja sekä sitä, että huonokuntoinen ekosysteemi tai sen osat voivat toipua tilaan, joka kuvastaa vallitsevia fysiografisia, maantieteellisiä, ilmastollisia ja biologisia olosuhteita, sen sijaan, että ne palaisivat tiettyyn menneisyyden tilaan;
- j) kun se on käytännöllistä ja tarkoituksenmukaista, oltava johdonmukaisia asianomaisten arvojen kanssa, jotka on vahvistettu alueellisten institutionaalisten yhteistyörakenteiden puitteissa, mukaan lukien ne, joista on sovittu meriä koskeissa alueellisissa yleissopimuksissa.

2. Siihen saakka, kunnes jäsenvaltiot ovat määrittäneet kynnsarvot unionin, alueellisen tai osa-alueellisen tason yhteistyössä tämän päätöksen edellyttämällä tavalla, jäsenvaltiot voivat käyttää mitä tahansa seuraavista ilmaistakseen sen, missä määrin ympäristön hyvää tilaa ollaan saavuttamassa:

- a) kansallisia kynnsarvoja edellyttäen, että direktiivin 2008/56/EY 5 ja 6 artiklassa säädettyä velvollisuutta tehdä alueellista yhteistyötä noudatetaan;
- b) arvojen kehityssuuntauksia;
- c) paineeseen perustuvia kynnsarvoja vastineina.

Näiden on mahdollisuuksien mukaan oltava 1 kohdan a)–i) alakohdissa vahvistettujen periaatteiden mukaisia.

3. Jos kynnsarvoja, mukaan lukien jäsenvaltioiden tämän päätöksen mukaisesti vahvistamia kynnsarvoja, ei saavuteta tietyn vertailuperusteen osalta siinä määrin kuin jäsenvaltio on ympäristön hyvän tilan perusteeksi määrittänyt direktiivin 2008/56/EY 9 artiklan 1 kohdan mukaisesti, jäsenvaltioiden on tarpeen mukaan harkittava, olisiko toteutettava toimenpiteitä kyseisen direktiivin 13 artiklan nojalla tai olisiko suoritettava uusi tutkimus tai tarkastelu.

4. Jäsenvaltioiden tämän päätöksen mukaisesti vahvistamia kynnsarvoja voidaan tarkistaa määräajoin tieteen ja tekniikan kehityksen huomioon ottamiseksi ja tarvittaessa muuttaa, kuitenkin hyvissä ajoin direktiivin 2008/56/EY 17 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädettyihin tarkistuksiin nähden.

5 artikla

Aikataulu

1. Siten kuin tässä päätöksessä säädetään, että jäsenvaltioiden on vahvistettava kynnsarvot, luettelot vertailuperusteiden osatekijöistä tai menetelmästandardit unionin, alueellisen tai osa-alueellisen tason yhteistyössä, jäsenvaltioiden on pyrittävä tekemään näin alustavan arvointinsa ensimmäiselle tarkistukselle ja ympäristön hyvän tilan määrittämiselle asetetussa määräajassa direktiivin 2008/56/EY 17 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti (15 päivä heinäkuuta 2018).

2. Jos jäsenvaltiot eivät kykene vahvistamaan kynnsarvoja, luetteloja vertailuperusteiden osatekijöistä tai menetelmästandardeja unionin, alueellisen tai osa-alueellisen tason yhteistyössä 1 kohdassa säädettyssä määräajassa, niiden on vahvistettavan ne mahdollisimman pian sen jälkeen edellyttäen, että ne toimittavat viimeistään 15 päivänä lokakuuta 2018 komissiolle perustelut direktiivin 2008/56/EY 9 artiklan 2 kohdan tai 17 artiklan 3 kohdan nojalla tehdyssä ilmoituksessa.

*6 artikla***Ilmoitus**

Jokaisen jäsenvaltion on lähetettävä komissiolle osana direktiivin 2008/56/EY 17 artiklan 3 kohdan nojalla tehtyä ilmoitusta ne vertailuperusteiden osatekijät, kynnysarvot ja menetelmästandardit, jotka on vahvistettu unionin, alueellisen tai osa-alueellisen tason yhteistyössä tämän päätöksen mukaisesti ja joita se päättää käyttää osana niitä ominaispiirteitä, joiden perusteella se määrittää ympäristön hyvän tilan direktiivin 2008/56/EY 9 artiklan 1 kohdan nojalla.

*7 artikla***Kumoaminen**

Kumotaan päätös 2010/477/EU.

Viittauksia päätökseen 2010/477/EU pidetään viittauksina tähän päätökseen.

*8 artikla***Voimaantulo**

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tehty Brysselissä 17 päivänä toukokuuta 2017.

Komission puolesta
Puheenjohtaja
Jean-Claude JUNCKER

LIITE

Direktiivin 2008/56/EY liitteessä I lueteltujen laadullisten kuvaajien ja kyseisen direktiivin liitteessä III vahvistettujen ohjeellisten luetteloiden kannalta merkittävät merivesien hyvän ekologisen tilan vertailuperusteet ja menetelmästandardit sekä täsmennykset ja standardoidut menetelmät seurantaa ja arviointia varten

Tämä liite on jaettu kahteen osaan:

- I osassa vahvistetaan direktiivin 2008/56/EY 9 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut vertailuperusteet ja menetelmästandardit ympäristön hyvän tilan määrittämiseksi sekä kyseisen direktiivin 11 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut seurantaa ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät, joita jäsenvaltioiden on käytettävä vallitsevien paineiden ja vaikutusten arvioinnin yhteydessä direktiivin 2008/56/EY 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla.
- II osassa vahvistetaan direktiivin 2008/56/EY 9 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut vertailuperusteet ja menetelmästandardit ympäristön hyvän tilan määrittämiseksi sekä seurantaa ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät, joita jäsenvaltioiden on käytettävä direktiivin 2008/56/EY 8 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun ympäristön tilan arvioinnin yhteydessä.

I OSA

Vertailuperusteet, menetelmästandardit, täsmennykset ja standardoidut menetelmät direktiivin 2008/56/EY 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen vallitsevien paineiden ja vaikutusten seurantaa ja arviointia varten

I osassa tarkastellaan kuvaajia ⁽¹⁾, jotka liittyvät ihmisen aiheuttamiin paineisiin: biologiset paineet (kuvaajat 2 ja 3), fyysiset paineet (kuvaajat 6 ja 7) sekä aineet, roskaantuminen ja energia (kuvaajat 5, 8, 9, 10 ja 11), sellaisina kuin ne on lueteltu direktiivin 2008/56/EY liitteessä III.

Kuvaaja 2

Ihmisen toiminnan välityksellä leviävien tulokaslajien määrät ovat tasoilla, jotka eivät haitallisesti muuta ekosysteemejä

Asianomainen paine: Vieraslajien vaikutus tai leviäminen

Vertailuperusteet, myös vertailuperusteiden osatekijät, sekä menetelmästandardit

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Uudet levinneet vieraslajit.	D2C1 – Ensijainen: Ihmisen toiminnan välityksellä luontoon leviävien uusien vieraslajien lukumäärä arviointijaksoa (6 vuotta) kohti, laskettuna direktiivin 2008/56/EY 8 artiklan 1 kohdan nojalla tehdyn alustavan arvioinnin viitevuodesta, on mahdollisimman vähäinen ja mahdollisuuksien mukaan vähennetty nolnaan. Jäsenvaltioiden on vahvistettava uusien vieraslajien lukumäärälle kynnyсарво alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	Arvioinnin mittakaava: Alueen tai osa-alueen ala-alueet, jaettuna tarvittaessa valtioiden rajojen mukaan. Vertailuperusteiden käyttö: Tieto siitä, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu, on ilmaistava kunkin arvioidun alueen osalta seuraavasti: — ihmisen toiminnan välityksellä levinneiden uusien vieraslajien lukumäärä 6-vuotisen arviointijakson aikana ja luettelo näistä lajeista.

⁽¹⁾ Kun tässä päätöksessä viitataan 'kuvaajaan', sillä tarkoitetaan ympäristön hyvän tilan määrittämisen kannalta merkittäviä laadullisia kuvaajia direktiivin 2008/56/EY liitteen I numeroiduissa kohdissa.

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Vakiintuneet vieraslajit, erityisesti haitalliset vieraslajit, joihin kuuluvat asetuksen (EU) 1143/2014 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti hyväksytyssä unionille huolta aiheuttavien haitallisten vieraslajien luettelossa olevat merkitykselliset lajit ja lajit, joilla on merkitystä vertailuperusteen D2C3 kannalta. Jäsenvaltioiden on laadittava kyseinen luettelo alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	D2C2 – Toissijainen: Vakiintuneiden vieraslajien, erityisesti haitallisten lajien, runsaus ja alueellinen jakautuminen, jotka aiheuttavat merkittäviä tiettyihin lajiryhmiin tai laajoihin elinympäristötyyppeihin kohdistuvia haitallisia vaikutuksia.	Arvioinnin mittakaava: Sama kuin kuvaajiin 1 ja 6 liittyvässä vastaavien lajiryhmien tai laajojen elinympäristötyyppien arvioinnissa käytetty. Vertailuperusteiden käyttö: Vertailuperuste D2C2 (vieraslajien runsaus) on ilmaistava arvioitua lajia kohti, ja sitä on käytettävä vertailuperusteen D2C3 (vieraslajien haitalliset vaikutukset) arvioinnissa.
Lajiryhmät ja laajat elinympäristötyypit, joita vieraslajit uhkaavat, valittuina kuvaajien 1 ja 6 osalta käytetyistä. Jäsenvaltioiden on laadittava kyseinen luettelo alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	D2C3 – Toissijainen: Se osuus lajiryhmästä tai sen laajan elinympäristötyypin alueellinen laajuus, jossa tapahtuu haitallisia muutoksia vieraslajien, erityisesti haitallisten vieraslajien, takia. Jäsenvaltioiden on vahvistettava alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä kynysarvot kielteisille muutoksille, joita vieraslajit aiheuttavat lajiryhmille ja laajoille elinympäristötyypeille.	Vertailuperusteen D2C3 on ilmaistava arvioidun lajiryhmän osuus ja arvioidun laajan elinympäristötyypin alueellinen osuus, joissa tapahtuu haitallisia muutoksia, ja sitä on näin ollen käytettävä niiden kuvaajiin 1 ja 6 liittyvissä arvioinneissa.

Seuranta ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät

1. 'Uusilla levinneillä' vieraslajeilla tarkoitetaan lajeja, joiden ei tiedetty esiintyvän alueella edellisellä arviointijaksolla.
2. 'Vakiintuneilla' vieraslajeilla tarkoitetaan lajeja, joiden tiedettiin esiintyvän alueella edellisellä arviointijaksolla.
3. Vertailuperusteen D2C1 osalta: jos ei ole selvää, johtuuko uuden lajin saapuminen ihmisen toiminnasta vai luonnollisesta leviämisestä lähialueilta, leviämisen katsotaan kuuluvan vertailuperusteen D2C1 piiriin.
4. Vertailuperusteen D2C2 osalta: jos lajin esiintyminen ja runsaus vaihtelee kausittain (esim. plankton), seuranta on suoritettava tarkoituksenmukaisina vuodenaikoina.
5. Seurantaohjelmien on mahdollisuuksien mukaan liitettävä kuvaajien 1, 4, 5 ja 6 seurantaohjelmiin, sillä niissä käytetään tyypillisesti samoja näytteenottomenetelmiä ja vieraslajeja on käytännöllisempää seurata osana laajempaa biologisen monimuotoisuuden seuranta, paitsi jos näytteenotossa on keskityttävä tärkeimpiin vektoreihin ja alueisiin, joille on riski levitä uusia lajeja.

Vertailuperusteiden mittayksiköt:

- D2C1: uusien levinneiden lajien lukumäärä arviointialuetta kohti arviointijaksolla (6 vuotta),
- D2C2: runsaus (yksilöiden lukumäärä, biomassa tonneina (t) tai neliökilometreinä (km²)) vieraslajia kohti,
- D2C3: se osuus lajiryhmästä (alkuperäisten lajien ja vieraslajien suhde lajien lukumääränä ja/tai niiden runsautena ryhmässä) tai sen laajan elinympäristötyypin alueellinen laajuus (neliökilometreinä (km²)), jossa tapahtuu haitallisia muutoksia.

Kuvaaja 3

Kaikkien kaupallisesti hyödynnettävien kalojen sekä äyriäisten ja nilviäisten populaatiot ovat turvallisten biologisten rajojen sisällä siten, että populaation ikä- ja kokojakauma kuvastaa kannan olevan hyvässä kunnossa

Asianomainen paine: Luonnonvaraisten lajien, sekä kohdelajien että muiden lajien, hyödyntäminen tai kuolleisuus/vahingoittuminen

Vertailuperusteet, myös vertailuperusteiden osatekijät, sekä menetelmästandardit

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Kaupallisesti hyödynnettävät kalat ja simpukat. Jäsenvaltioiden on laadittava alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä kaupallisesti hyödynnettävien kalojen ja simpukoiden luettelo täsmennyksissä vahvistettujen kriteerien mukaisesti.	D3C1 – Ensisijainen: Kaupallisesti hyödynnettävien lajien populaatioiden kalastuskuolevuus on sillä tasolla tai alle sen tason, jolla voidaan saavuttaa kestävä enimmäistuotto (MSY). Asianmukaisia tieteellisiä elimiä on kuultava asetuksen (EU) N:o 1380/2013 2 artiklan 26 kohdan mukaisesti.	Arvioinnin mittakaava: Kunkin lajin populaatiot arvioidaan kullakin alueella tai osa-alueella ekologisesti asianmukaisina kokonaisuuksina, jotka ovat asetuksen (EU) N:o 1380/2013 26 artiklassa tarkoitettujen asianmukaisten tieteellisten elinten määrittämiä ja jotka perustuvat kansainvälisen merentutkimusneuvoston (ICES) määrittämien alueiden täsmennettyihin kokonaisuuksiin, Välimeren yleisen kalastuskomission (GFCM) määrittämiin maantieteellisiin osa-alueisiin ja YK:n elintarvike- ja maatalousjärjestön (FAO) määrittämiin Makaronesian luonnonmaantieteellisen vyöhykkeen kalastusalueisiin.
	D3C2 ⁽¹⁾ – Ensisijainen: Kaupallisesti hyödynnettävien lajien populaatioiden kutukannan biomassassa on yli kestävä enimmäistuoton mahdollistavien biomassatasojen. Asianmukaisia tieteellisiä elimiä on kuultava asetuksen (EU) N:o 1380/2013 2 artiklan 26 kohdan mukaisesti.	Vertailuperusteiden käyttö: Tieto siitä, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu, on ilmaistava kunkin arvioidun alueen osalta seuraavasti:
	D3C3 ⁽¹⁾ ⁽²⁾ – Ensisijainen: Kaupallisesti hyödynnettävien lajien populaatioiden yksilöiden ikä- ja kokojakauma kuvastaa tervettä populaatiota. Vanhojen/suurikokoisten yksilöiden osuuden on oltava suuri ja hyödyntämisestä johtuvien epätoivottujen vaikutusten geneettiseen monimuotoisuuteen rajallisia. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kunkin lajin populaatiolle kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä asetuksen (EU) N:o 1380/2013 26 artiklan nojalla saatujen tieteellisten lausuntojen mukaisesti.	a) arvioidut populaatiot, kunkin vertailuperusteen osalta saavutetut arvot, tieto siitä, onko vertailuperusteiden D3C1 ja D3C2 tasot ja vertailuperusteen D3C3 kynnysarvot saavutettu, sekä populaation yleinen tila unionin tasolla hyväksyttyjen, vertailuperusteiden integrointia koskevien sääntöjen perusteella; b) arviointialueella olevat kaupallisesti hyödynnettävien lajien populaatiot, joita ei arvioitu. Näiden populaatioarviointien tuloksia on käytettävä myös kuvaajien 1 ja 6 mukaisissa arvioinneissa, jos kyseiset lajit ovat merkityksellisiä tiettyjen lajiryhmien ja pohjaelinympäristöjen arvioinnissa.

⁽¹⁾ 3C2 ja D3C3 ovat kaupallisesti hyödynnettävien kalojen ja simpukoiden tilaan perustuvia vertailuperusteita, mutta ne esitetään selkeyden vuoksi osassa I.

⁽²⁾ Vertailuperuste D3C3 ei ehkä ole käytettävissä vuonna 2018 tehtävää direktiivin 2008/56/EY 17 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettua alustavan arvioinnin ja ympäristön hyvän tilan määrittämisen tarkistusta varten.

Muiden kuin kaupallisesti hyödynnettävien lajien kalastustoiminnasta johtuva hyödyntäminen tai kuolleisuus/vahingoittuminen (satunnaiset sivusaaliit) kuuluvat vertailuperusteen D1C1 piiriin.

Kalastustoiminnasta johtuvat merenpohjaan kohdistuvat fyysiset häiriöt, mukaan lukien vaikutukset pohjayhteisöihin, kuuluvat kuvaajaa 6 koskevien vertailuperusteiden piiriin (erityisesti vertailuperusteiden D6C2 ja D6C3), ja ne on sisällytettävä kuvaajia 1 ja 6 koskeviin pohjaelinympäristöjen arviointeihin.

Seurantaa ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät

1. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kaupallisesti hyödynnettävien lajien luettelo vertailuperusteiden soveltamiseksi kullakin arviointialueella alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä, ja luettelo on päivitettävä kutakin 6-vuotista arviointijaksoa varten ottaen huomioon neuvoston asetus (EY) N:o 199/2008 ⁽¹⁾ ja seuraavat seikat:

a) kaikki kannat, joita hoidetaan asetuksen (EU) N:o 1380/2013 mukaan;

⁽¹⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 199/2008, annettu 25 päivänä helmikuuta 2008, kalatalousalan tietojen keruuta, hallintaa ja käyttöä koskevista yhteisön puitteista sekä yhteistä kalastuspolitiikkaa koskevien tieteellisten lausuntojen tukemisesta (EUVL L 60, 5.3.2008, s. 1).

- b) lajit, joiden kalastusmahdollisuudet (suurimmat sallitut saaliit ja kiintiöt) neuvosto vahvistaa Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 43 artiklan 3 kohdan nojalla;
- c) lajit, joiden suojeluun liittyvät vähimmäisviitekoot vahvistetaan asetuksen (EY) N:o 1967/2006 nojalla;
- d) monivuotisiin suunnitelmiin kuuluvat lajit asetuksen (EU) N:o 1380/2013 9 artiklan mukaisesti;
- e) kansallisiin hoitosuunnitelmiin kuuluvat lajit asetuksen (EU) N:o 1967/2006 19 artiklan mukaisesti;
- f) kaikki paikalliselle/pienimuotoiselle rannikkokalastukselle alueellisessa tai kansallisessa mittakaavassa tärkeät lajit.

Tätä päätöstä sovellettaessa kunkin arviointialueen ei-kotoperäiset kaupallisesti hyödynnettävät lajit on jätettävä luettelon ulkopuolelle, joten ne eivät näin ollen vaikuta ympäristön hyvän tilan saavuttamiseen kuvaajan 3 osalta.

2. Asetuksessa (EY) N:o 199/2008 vahvistetaan säännöt, jotka koskevat kalatalousalaa koskevien biologisten, teknisten, ympäristöön liittyvien ja sosioekonomisten tietojen keruuta ja hallintaa monivuotisten ohjelmien puitteissa; tietoja käytetään kuvaajaa 3 koskevaa seurantaa varten.
 3. 'Populaatioilla' tarkoitetaan asetuksessa (EU) N:o 1380/2013 tarkoitettuja 'kantoja'.
 4. Vertailuperusteiden D3C1 ja D3C2 osalta sovelletaan seuraavaa:
 - a) sekakalastuksessa sellaisten kalakantojen osalta, joita hoidetaan asetuksen (EU) N:o 1380/2013 9 artiklan mukaisen monivuotisen suunnitelman mukaisesti, tavoitteena olevan kalastuskuolevuuden ja kestäväen enimmäistuoton mahdollistavien biomassatasojen on oltava asianomaisen monivuotisen suunnitelman mukaisia;
 - b) Välimeren ja Mustanmeren alueiden osalta voidaan käyttää asianmukaisia arvioita.
 5. Seuraavia arviointimenetelmiä on käytettävä:
 - a) Vertailuperusteen D3C1 osalta: jos määrällisiä arviointeja, joista saadaan arvoja *kalastuskuolevuudelle*, ei saatavilla olevien tietojen puutteellisuuden takia ole, vaihtoehtoisena menetelmänä voidaan käyttää muita muuttujia, kuten saaliin ja biomassaindeksin välistä suhdetta, jäljempänä 'saalis/biomassasuhde'. Tällaisissa tapauksissa on otettava käyttöön soveltuva menetelmä kehityssuuntausten analysoimista varten (esim. nykyarvoa voidaan verrata pitkän aikavälin keskiarvoon);
 - b) Vertailuperusteen D3C2 osalta: käytetyn kynnysarvon on oltava asetuksen (EU) N:o 1380/2013 2 artiklan 2 kohdan mukainen. Jos määrällisiä arviointeja, joista saadaan arvoja *kutukannan biomassalle*, ei saatavilla olevien tietojen puutteellisuuden takia ole, vaihtoehtoisena menetelmänä voidaan käyttää biomassaan liittyviä indeksejä, kuten kalastuksen yksikkösaaliita tai seurantojen runsausindeksejä. Tällaisissa tapauksissa on otettava käyttöön soveltuva menetelmä suuntausten analysoimista varten (esim. nykyarvoa voidaan verrata pitkän aikavälin keskiarvoon);
 - c) Vertailuperusteen D3C3 on kuvastettava sitä, että lajien terveille populaatioille on ominaista vanhojen suurikokoisten yksilöiden suuri osuus. Merkitsevät ominaisuudet ovat seuraavat:
 - i) populaation yksilöiden kokojakauma ilmaistuna
 - sellaisten kalojen osuutena, jotka ovat isompia kuin vasta sukukypsiksi tulleet yksilöt keskimäärin, tai
 - kalojen pituusjakauman 95-fraktilina, havainnoituna tutkimusalue- tai muissa kartoituksissa;
 - ii) hyödyntämisestä johtuvat geneettiset vaikutukset, kuten kalojen koko ensimmäisen sukukypsyysajan aikana, jos tarpeen ja mahdollista.
- Muita merkitsevien ominaisuuksien ilmaisuja voidaan käyttää tämän vertailuperusteen alan tieteen ja tekniikan kehityksen mukaan.

Vertailuperusteiden mittayksiköt:

- D3C1: vuotuinen kalastuskuolevuus,
- D3C2: biomassa tonneina (t) tai yksilöiden lukumäärä lajeittain, paitsi jos 5 b kohdassa käytetään muita indeksejä.
- D3C3: 5 c kohdassa: i alakohdan ensimmäinen luettelukohta: osuus (prosenttiosuus) tai lukumäärä, i alakohdan toinen luettelukohta: pituus senttimetreinä (cm), ja ii alakohda: pituus senttimetreinä (cm).

Kuvaaja 5

Ihmissen aiheuttama rehevöityminen, erityisesti sen haitalliset vaikutukset, kuten biologisen monimuotoisuuden häviäminen, ekosysteemien tilan huononeminen, haitalliset leväkukinnat ja merenpohjan hapenpuute, on minimoitu

Asianomaiset paineet: Ravinteista aiheutuva kuormitus; Orgaanisista aineista aiheutuva kuormitus

Vertailuperusteet, myös vertailuperusteiden osatekijät, sekä menetelmästandardit

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Ravinteet vesipatsaassa: liuennut epäorgaaninen tyyppi (DIN), typen kokonaismäärä (TN), liuennut epäorgaaninen fosfori (DIP), fosforin kokonaismäärä (TP). Rannikkovesissä: kuten direktiivin 2000/60/EY nojalla käytetty. Rannikkovesien ulkopuolella: jäsenvaltiot voivat päättää alueellisella ja osa-alueellisella tasolla olla käyttämättä yhtä tai useampia näistä ravinnetekijöistä.	D5C1 – Ensisijainen: Ravinnepitoisuudet eivät ole tasoilla, jotka ilmentävät haitallisia rehevöitymisvaikutuksia. Kynnysarvot ovat seuraavat: a) rannikkovesissä: direktiivin 2000/60/EY mukaisesti vahvistetut arvot. b) rannikkovesien ulkopuolella: rannikkovesille direktiivin 2000/60/EY nojalla asetettuja arvoja vastaavat arvot. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseiset arvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	Arvioinnin mittakaava: — rannikkovesissä: direktiivin 2000/60/EY nojalla käytetty, — rannikkovesien ulkopuolella: alueen tai osa-alueen ala-alueet, jaettuna tarvittaessa valtioiden rajojen mukaan. Vertailuperusteiden käyttö: Tieto siitä, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu, on ilmaista kunkin arvioidun alueen osalta seuraavasti: a) kunkin vertailuperusteen osalta saavutetut arvot ja arvio siitä, miten laajalla osalla arviointialuetta vahvistetut kynnysarvot on saavutettu; b) rannikkovesissä: vertailuperusteita on käytettävä direktiivin 2000/60/EY vaatimusten mukaisesti, jotta voidaan päätellä, onko vesistö rehevöitymässä ⁽¹⁾; c) rannikkovesien ulkopuolella: arvio sen alueen laajuudesta (osuutena (prosenttiosuutena)), joka ei ole rehevöitymässä (kaikkien käytettyjen vertailuperusteiden tulosten perusteella, integroituina tavalla, josta on mahdollisuuksien mukaan sovittu unionin tasolla mutta vähintään alueen tai osa-alueen tasolla). Rannikkovesien ulkopuolella: toissijaisten vertailuperusteiden käytöstä sovitaan alueellisella tai osa-alueellisella tasolla.
a-klorofylli vesipatsaassa	D5C2 – Ensisijainen: a-klorofyllin pitoisuudet eivät ole tasoilla, jotka ilmentävät ravinteiden lisääntymisen haitallisia vaikutuksia. Kynnysarvot ovat seuraavat: a) rannikkovesissä: direktiivin 2000/60/EY mukaisesti vahvistetut arvot. b) rannikkovesien ulkopuolella: rannikkovesille direktiivin 2000/60/EY nojalla asetettuja arvoja vastaavat arvot. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseiset arvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	
Haitalliset leväkukinnat (esim. cyanobakteerit) vesipatsaassa	D5C3 – Toissijainen: Haitallisten leväkukintotapahtumien määrä, alueellinen laajuus ja kesto eivät ole tasoilla, jotka ilmentävät ravinteiden lisääntymisen haitallisia vaikutuksia.	

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
	Jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseiset kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	Arviointien tulokset vaikuttavat osaltaan myös kuvaajaa 1 koskeviin pelaagisten elinympäristöjen arviointeihin seuraavasti:
Vesipatsaan eufoottinen raja (veden kirkkaus)	D5C4 – Toissijainen: Vesipatsaan eufoottinen raja (veden kirkkaus) ei ole alentunut kasviplanktonin lisääntymisen takia tasolle, joka ilmentää ravinteiden lisääntymisen haitallisia vaikutuksia Kynnysarvot ovat seuraavat: a) rannikkovesissä: direktiivin 2000/60/EY mukaisesti asetetut arvot. b) rannikkovesien ulkopuolella: rannikkovesille direktiivin 2000/60/EY nojalla asetettuja arvoja vastaavat arvot. Jäsenvaltioiden on asetettava kyseiset arvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	— vesipatsaassa rehevöitymässä olevan alueen jakautuminen ja arvio sen laajuudesta (osuutena (prosenttiosuutena)) (sen perusteella, onko kynnysarvot saavutettu vertailuarvojen D5C2, D5C3 ja D5C4 osalta silloin, kun niitä käytetään). Arviointien tuloksia on käytettävä myös kuvaajia 1 ja 6 koskevissa pohjaelin ympäristöjen arvioinneissa seuraavasti: — merenpohjassa rehevöitymässä olevan alueen jakautuminen ja arvio sen laajuudesta (osuutena (prosenttiosuutena)) (sen perusteella, onko kynnysarvot saavutettu vertailuarvojen D5C4, D5C5, D5C6, D5C7 ja D5C8 osalta silloin, kun niitä käytetään).
Liuennut happi vesipatsaan pohjalla	D5C5 – Ensisijainen (voidaan korvata vertailuperusteella D5C8): Liuenneen hapen pitoisuus ei ole laskenut ravinteiden lisääntymisen vuoksi tasolle, jotka ilmentävät haitallisia vaikutuksia pohjaelin ympäristöihin (mukaan lukien niihin liittyviin eliöstöihin ja liikkuviin lajeihin) tai muita rehevöitymisvaikutuksia. Kynnysarvot ovat seuraavat: a) rannikkovesissä: direktiivin 2000/60/EY mukaisesti vahvistetut arvot. b) rannikkovesien ulkopuolella: rannikkovesille direktiivin 2000/60/EY nojalla asetettuja arvoja vastaavat arvot. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseiset arvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	
Pohjaelin ympäristöjen opportunistiset makrolevät	D5C6 – Toissijainen: Opportunististen makrolevien runsaus ei ole tasoilla, jotka ilmentävät ravinteiden lisääntymisen haitallisia vaikutuksia. Kynnysarvot ovat seuraavat: a) rannikkovesissä: direktiivin 2000/60/EY mukaisesti vahvistetut arvot. b) jos tämä vertailuperuste on oleellinen rannikkovesien ulkopuolisten vesille osalta, rannikkovesille direktiivin 2000/60/EY nojalla asetettuja arvoja vastaavat arvot. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseiset arvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Pohjaelinympäristöjen makrofytyti-yhteisöt (monivuotiset merilevät ja meriheinät kuten <i>Fucales</i> -lahkoon kuuluvat makrolevälajit, meriajokas ja <i>Posidonia oceanica</i> -meriheinät)	D5C7 – Toissijainen: Makrofytytiyhteisöjen lajikoostumus ja suhteellinen runsaus tai syvyysjakauma saavuttaa arvoja, jotka osoittavat, että ravinteiden lisääntyminen ei aiheuta haitallisia vaikutuksia edes veden samentumisen kautta, seuraavasti: a) rannikkovesissä: direktiivin 2000/60/EY mukaisesti vahvistetut arvot. b) jos tämä vertailuperuste on merkittävä rannikkovesien ulkopuolisten vesille osalta, rannikkovesille direktiivin 2000/60/EY nojalla asetettuja arvoja vastaavat arvot. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseiset arvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	
Pohjaelinympäristöjen makrofaunayhteisöt	D5C8 – Toissijainen (paitsi jos sitä käytetään korvaamaan D5C5): Makrofaunayhteisöjen lajikoostumus ja suhteellinen runsaus saavuttaa arvoja, jotka osoittavat, että ravinteiden ja orgaanisten aineiden lisääntyminen ei aiheuta haitallisia vaikutuksia, seuraavasti: a) rannikkovesissä: merenpohjan biologisille laatu tekijöille direktiivin 2000/60/EY mukaisesti vahvistetut arvot; b) rannikkovesien ulkopuolella: rannikkovesille direktiivin 2000/60/EY nojalla asetettuja arvoja vastaavat arvot. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseiset arvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	

(¹) Direktiivin 2000/60/EY yhteisen täytäntöönpanostrategian yhteydessä julkaistut ohjeasiakirjat voivat olla tärkeitä tässä arvioinnissa (esim. 'Nro 13 – Ekologisen tilan ja ekologisen potentiaalin luokittelamista koskeva lähestymistapa' ja 'Nro 23 – Rehevöitymisen arvioiminen Euroopan vesipolitiikan yhteydessä').

Seuranta ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät

1. Rannikkovesissä vertailuperusteiden osatekijät on valittava direktiivin 2000/60/EY mukaisesti.
2. Vertailuperusteiden D5C2 ja D5C3 osalta jäsenvaltiot voivat lisäksi käyttää kasviplanktonlajien koostumusta ja runsautta.
3. Tiedot meriympäristöön kulkeutuvien ravintoaineiden reiteistä (ilmakehässä, maalla tai merellä) on kerättävä mahdollisuuksien mukaan.
4. Seuranta rannikkovesien ulkopuolelle ei välttämättä ole tarpeen riskin pienuuden vuoksi, kuten tapauksissa, joissa kynnysarvot saavutetaan rannikkovesissä ottaen huomioon ilmakehästä, merivesistä rannikkovedet mukaan luettuina ja rajatylittävistä lähteistä kulkeutuva ravinnekuormitus.
5. Direktiivin 2000/60/EY mukaisia arviointeja on käytettävä kunkin vertailuperusteen arvioinneissa rannikkovesissä.
6. Direktiivin 2000/60/EY mukaisesti vahvistettujen arvojen on viitattava joko komission päätöksen 2013/480/EU (¹) mukaan interkalibroituihin arvoihin tai direktiivin 2000/60/EY 8 artiklan ja liitteen V mukaisesti kansallisessa lainsäädännössä vahvistettuihin arvoihin. Näiden katsotaan tarkoittavan ”hyvän ja tyydyttävän ekologisen tilaluokan välistä rajaa”.
7. Lajikoostumuksen katsotaan tarkoittavan arvioinnin kannalta alinta tarkoituksenmukaista taksonitasoa.

(¹) Komission päätös 2013/480/EU, annettu 20 päivänä syyskuuta 2013, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/60/EY mukaisesti jäsenvaltioiden seurantajärjestelmien luokitteluille interkalibrointimenettelyn tuloksena määriteltujen arvojen vahvistamisesta ja päätöksen 2008/915/EY kumoamisesta (EUVL L 266, 8.10.2013, s. 1).

Vertailuperusteiden mittayksiköt:

- D5C1: ravinnepitoisuudet mikromoolia litrassa ($\mu\text{mol/l}$),
- D5C2: *a*-klorofyllin pitoisuus (biomassa) mikrogrammoina litrassa ($\mu\text{g/l}$),
- D5C3: kukintotapahtumat tapahtumien lukumääränä, kesto päivinä ja alueellinen laajuus neliökilometreinä (km^2) vuodessa.
- D5C4: eufoottinen raja syvyytenä metreissä (m),
- D5C5: hapen pitoisuus vesipatsaan pohjalla milligrammoina litrassa (mg/l),
- D5C6: ekologinen laatusuhde makrolevien runsauden tai alueellisen kattavuuden osalta. haitallisten vaikutusten laajuus neliökilometreinä (km^2) tai osuutena (prosenttiosuutena) arviointialueesta,
- D5C7: ekologinen laatusuhde lajikoostumuksen ja suhteellisen runsauden arviointien tai makrofyyttien kasvun enimmäissyvyyden osalta. haitallisten vaikutusten laajuus neliökilometreinä (km^2) tai osuutena (prosenttiosuutena) arviointialueesta,
- D5C8: ekologinen laatusuhde lajikoostumuksen ja suhteellisen runsauden arviointien osalta. haitallisten vaikutusten laajuus neliökilometreinä (km^2) tai osuutena (prosenttiosuutena) arviointialueesta.

Jos saatavilla, jäsenvaltioiden on käytettävä direktiivissä 2000/60/EY säädettyjä yksiköitä tai ekologia laatusuhteita.

Kuvaaja 6

Merenpohjan koskemattomuus on sellaisella tasolla, että ekosysteemien rakenne ja toiminnot on turvattu ja että etenkin pohjaekosysteemeihin ei kohdistu haitallisia vaikutuksia.

Asianomaiset paineet: Fyysinen menetys (merenpohjan substraatin tai morfologian pysyvän muutoksen ja merenpohjan substraatin hyödyntämisen takia); merenpohjaan kohdistuvat fyysiset häiriöt (väliaikaiset tai palautuvat)

Vertailuperusteet, myös vertailuperusteiden osatekijät, sekä menetelmästandardit

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Merenpohjan fyysinen menetys (myös vuorovesialueilla).	D6C1 – Ensisijainen: Luonnonmukaisen merenpohjan fyysisen menetyksen alueellinen laajuus ja levinneisyys (pysyvät muutokset).	Arvioinnin mittakaava: Sama kuin kuvaajiin 1 ja 6 liittyvässä laajojen pohjaelinympäristötyyppien arvioinnissa käytetty.
Merenpohjaan kohdistuvat fyysiset häiriöt (myös vuorovesialueilla).	D6C2 – Ensisijainen: Merenpohjaan kohdistuvien fyysisten häiriöiden aiheuttamien paineiden alueellinen laajuus ja levinneisyys.	Vertailuperusteiden käyttö: Vertailuperusteen D6C1 arvioinnin tuloksia (fyysisen menetyksen levinneisyys ja arvio sen laajuudesta) on käytettävä vertailuperusteiden D6C4 ja D7C1 arvioinnissa.
Laajat pohjaelinympäristötyypit tai muut elinympäristötyypit, samat kuin kuvaajiin 1 ja 6 liittyvässä arvioinnissa käytetyt.	D6C3 – Ensisijainen: Kunkin sellaisen elinympäristötyypin alueellinen laajuus, johon kohdistuu haitallisia vaikutuksia siksi, että fyysiset häiriöt muuttavat sen bioottista ja abioottista rakennetta ja sen toimintoja (esim. muutokset lajikoostumuksessa ja lajien suhteellisessa runsaudessa, sellaisten lajien puuttuminen, jotka ovat erityisen herkkiä tai haavoittuvia tai joilla on keskeinen tehtävä, lajien kokorakenne). Jäsenvaltioiden on vahvistettava fyysisten häiriöiden aiheuttamien haitallisten vaikutusten kynnyksarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	Vertailuperusteen D6C2 arvioinnin tuloksia (fyysisten häiriöiden aiheuttamien paineiden levinneisyys ja arvio niiden laajuudesta) on käytettävä vertailuperusteen D6C3 arvioinnissa. Vertailuperusteen D6C3 arvioinnin tuloksia (arvio fyysisten häiriöiden haitallisista vaikutuksista elinympäristötyypistä kohti kullakin arviointialueella) on käytettävä vertailuperusteen D6C5 arvioinnissa.

Vertailuperusteet D6C1, D6C2 ja D6C3 liittyvät ainoastaan paineisiin ”fyysinen menetys” ja ”fyysiset häiriöt” ja niiden vaikutuksiin, kun taas vertailuperusteet D6C4 ja D6C5 koskevat kuvaajan 6 yleistä arviointia yhdessä kuvaajaan 1 liittyvän pohjaelinympäristöjen arvioinnin kanssa. Vertailuperusteet D6C4 ja D6C5 esitetään tämän liitteen II osassa.

Seuranta ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät

1. Seurantamenetelmistä:

- vertailuperusteen D6C1 osalta on arvioitava ihmisen erilaisen toiminnan aiheuttamat pysyvät muutokset merenpohjaan (myös merenpohjan luonnonmukaisen substraatin tai morfologian pysyvät muutokset fyysisen rakenteen muuttamisen, infrastruktuurin kehittämisen ja merenpohjan materiaalien hyödyntämisestä johtuvan substraatin menetyksen kautta);
- vertailuperusteen D6C2 osalta on arvioitava ihmisen erilaisen toiminnan aiheuttamat fyysiset häiriöt (kuten pohjatroolaukset);
- rannikkovesien osalta on käytettävä direktiivin 2000/60/EY mukaisia hydrologis-morfologia tietoja ja arviointeja. Rannikkovesien ulkopuolella tiedot voidaan koota infrastruktuurin ja luvanvaraisten merenpohjan kiviainesten ottoaikojen kartoituksista.

2. Arviointimenetelmien osalta tiedot on koostettava niin, että

- D6C1 arvioidaan menetettynä alueena suhteessa arviointialueen kaikkien pohjaelin ympäristöjen luonnolliseen laajuuteen (esim. ihmisen aiheuttamien muutosten laajuuden mukaan);
 - D6C3 arvioidaan suhteessa kunkin arvioidun pohjaelin ympäristötyypin luonnolliseen kokonaislaajuuteen.
- Fyysisellä menetyksellä tarkoitetaan merenpohjan pysyvää muutosta, joka on kestänyt tai jonka odotetaan kestävän kahden raportointikierroksen ajan (12 vuotta).
 - Fyysisillä häiriöillä tarkoitetaan merenpohjan muutosta, josta se voi toipua, jos häiriötä aiheuttavan paineen syynä oleva toiminta lakkaa.
 - Vertailuperusteen D6C3 osalta lajikoostumuksen katsotaan tarkoittavan arvioinnin kannalta alinta tarkoituksenmukaista taksonitasoa.

Vertailuperusteiden mittayksiköt:

- D6C1: fyysisesti menetetty arviointialueen laajuus neliökilometreinä (km²),
- D6C2: fyysisille häiriöille altistunut arviointialueen laajuus neliökilometreinä (km²),
- D6C3: kunkin haitallisille vaikutuksille altistuneen elinympäristötyypin alueellinen laajuus neliökilometreinä (km²) tai osuutena (prosenttiosuutena) arviointialueen elinympäristön luonnollisesta kokonaislaajuudesta.

Kuvaaja 7

Hydrografisten olosuhteiden pysyvät muutokset eivät vaikuta haitallisesti meren ekosysteemeihin

Asianomaiset paineet: Fyysinen menetys (merenpohjan substraatin tai morfologian pysyvän muutoksen tai merenpohjan substraatin hyödyntämisen takia); Hydrologisten olosuhteiden muutokset

Vertailuperusteet, myös vertailuperusteiden osatekijät, sekä menetelmästandardit

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Hydrografiset muutokset merenpohjassa ja vesipatsaassa (myös vuorovesialueilla).	D7C1 – Toissijainen: Hydrografisten olosuhteiden pysyvien muutosten alueellinen laajuus ja levinneisyys (esim. muutokset aaltoliikkeessä, virtauksissa, suolaisuudessa, lämpötilassa) merenpohjassa ja vesipatsaassa tapahtuvat muutokset, joihin liittyy erityisesti luonnollisen merenpohjan fyysinen menetys ⁽¹⁾ .	Arvioinnin mittakaava: Samat kuin kuvaajiin 1 ja 6 liittyvässä laajojen pohjaelin ympäristötyyppien arvioinnissa käytetyt. Vertailuperusteiden käyttö: Vertailuperusteen D7C1 arvioinnin tuloksia (hydrografisten muutosten jakautuminen ja arvio niiden laajuudesta) on käytettävä vertailuperusteen D7C2 arvioinnissa.
Laajat pohjaelin ympäristötyypit tai muut elinympäristötyypit, samat kuin kuvaajiin 1 ja 6 liittyvässä arvioinnissa käytetyt.	D7C2 – Toissijainen: Kunkin sellaisille haitallisille vaikutuksille altistuneen pohjaelin ympäristötyypin alueellinen laajuus (fyysiset ja hydrografiset ominaisuudet ja niihin liittyvät biologiset yhteisöt), jotka johtuvat hydrografisten olosuhteiden pysyvistä muutoksista.	

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
	Jäsenvaltioiden on vahvistettava hydrografisten olosuhteiden pysyvistä muutoksista johtuvien haitallisten vaikutusten kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	Vertailuperusteen D7C2 arvioinnin tuloksia (arvio haitallisista vaikutuksista elinympäristötyyppejä kohti kullakin arviointialueella) on käytettävä vertailuperusteen D6C5 arvioinnissa.

(¹) Fyysisellä menetyksellä tarkoitetaan kuvaajaan 6 liittyvien täsmennysten 3 kohdassa kuvattua menetystä.

Seuranta ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät

1. Seuranta ja arviointia koskevista menetelmistä:

- Seurannassa on keskityttävä muutoksiin, jotka liittyvät infrastruktuurin kehittämiseen joko rannikolla tai avomerellä.
- Ympäristövaikutusten arvioinnin hydrodynaamisia malleja, jos niitä on vaadittu ja jotka on validoitu kenttätutkimuksin, tai muita soveltuvia tietolähteitä, on tarvittaessa käytettävä kunkin infrastruktuurihankkeen vaikutusten laajuuden arvioimiseksi.
- Rannikkovesien osalta on käytettävä direktiivin 2000/60/EY mukaisia hydrologis-morfologisia tietoja ja arviointeja.

2. Arviointimenetelmien osalta tiedot on koostettava niin, että

- D7C1 arvioidaan suhteessa arviointialueen kaikkien elinympäristöjen luonnolliseen kokonaislaajuuteen;
- D7C2 arvioidaan suhteessa kunkin arvioidun pohjaelinympäristötyypin luonnolliseen kokonaislaajuuteen.

Vertailuperusteiden mittayksiköt:

- D7C1: hydrografisesti muuttunut arviointialueen laajuus neliökilometreinä (km²),
- D7C2: kunkin haitallisille vaikutuksille altistuneen elinympäristötyypin alueellinen laajuus neliökilometreinä (km²) tai osuutena (prosenttiosuutena) arviointialueen elinympäristön luonnollisesta kokonaislaajuudesta.

Kuvaaja 8

Epäpuhtauksien pitoisuudet ovat tasoilla, jotka eivät johda pilaantumisvaikutuksiin

Asianomaiset paineet: Muiden aineiden (esim. synteettisten aineiden, muiden kuin synteettisten aineiden, radionuklidien) aiheuttama kuormitus

Vertailuperusteet, myös vertailuperusteiden osatekijät, sekä menetelmästandardit

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
(1) Rannikko- ja aluevesillä: a) Direktiivin 2000/60/EY mukaisesti valitut epäpuhtaudet: i) epäpuhtaudet, joiden ympäristönlautonormi on määritetty direktiivin 2008/105/EY liitteessä I olevassa A osassa; ii) rannikkovesissä direktiivin 2000/60/EY liitteen VIII mukaiset kansallisessa menettelyssä määritetyt vesiympäristölle haitalliset aineet;	D8C1 – Ensisijainen: Rannikko- ja aluevesillä epäpuhtauksien pitoisuudet eivät ylitä seuraavia kynnysarvoja: a) vertailuperusteiden osatekijöiden 1 kohdan a alakohdassa vahvistettujen epäpuhtauksien osalta direktiivin 2000/60/EY mukaisesti vahvistetut arvot;	Arvioinnin mittakaava: — rannikko- ja aluevesissä: sama kuin direktiivin 2000/60/EY nojalla käytetty, — aluevesien ulkopuolella: alueen tai osa-alueen osat, jaettuna tarvittaessa valtioiden rajojen mukaan.

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
b) oleelliset muut epäpuhtaudet, kuten avomerilähteistä tulevat, joita ei ole jo yksilöity (a) alakohdassa ja jotka voivat johtaa pilaantumisvaikutuksiin kyseisellä alueella tai osa-alueella. Jäsenvaltioiden on laadittava luettelo näistä epäpuhtauksista alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä. (2) Aluevesien ulkopuolella: a) 1 kohdassa tarkoitettut epäpuhtaudet, jos ne voivat edelleen johtaa pilaantumisvaikutuksiin; b) lisäksi tarpeen mukaan muut epäpuhtaudet, joita ei ole jo yksilöity 2 kohdan a alakohdassa ja jotka voivat johtaa pilaantumisvaikutuksiin kyseisellä alueella tai osa-alueella. Jäsenvaltioiden on laadittava luettelo näistä epäpuhtauksista alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	b) jos a alakohdassa tarkoitettut epäpuhtaudet mitataan matriisissa, jolle ei ole vahvistettu arvoa direktiivin 2000/60/EY nojalla, jäsenvaltiot vahvistavat kyseisten epäpuhtauksien pitoisuuden kyseisessä matriisissa alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä. c) vertailuperusteiden osatekijöiden 1 kohdan (a) alakohdan nojalla valittujen muiden epäpuhtauksien osalta tietyn matriisin (vesi, sedimentti tai eliöstö) pitoisuudet, joista voi johtua pilaantumisvaikutuksia. Jäsenvaltioiden on vahvistettava nämä pitoisuudet alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä ottaen huomioon niiden soveltaminen rannikko- ja aluevesissä ja niiden ulkopuolella. Rannikko- ja aluevesien ulkopuolella epäpuhtauksien pitoisuudet eivät ylitä seuraavia kynnysarvoja: a) vertailuperusteiden osatekijöiden 2 kohdan a alakohdan nojalla valittujen epäpuhtauksien osalta rannikko- ja aluevesillä sovellettavat arvot; b) vertailuperusteiden osatekijöiden 2 kohdan b alakohdan nojalla valittujen epäpuhtauksien osalta tietyn matriisin (vesi, sedimentti tai eliöstö) pitoisuudet, joista voi johtua pilaantumisvaikutuksia. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseiset pitoisuudet alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	<i>Vertailuperusteiden käyttö:</i> Tieto siitä, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu, on ilmaistava kunkin arvioidun alueen osalta seuraavasti: a) kunkin vertailuperusteeseen D8C1 liittyvän epäpuhtauden osalta sen pitoisuus, käytetty matriisi (vesi, sedimentti tai eliöstö), tieto siitä, onko vahvistetut kynnysarvot saavutettu, sekä niiden arvioitujen epäpuhtauksien osuus, jotka ovat saavuttaneet kynnysarvot, mukaan lukien erikseen mainittuina aineet, jotka käyttäytyvät kuin direktiivin 2008/105/EY 8 a artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua hitaasti hajoavia, biokertyviä ja myrkyllisiä kaikkialla läsnä olevia PBT-aineita (u-PBT); b) kunkin vertailuperusteeseen D8C2 mukaan arvioidun lajin osalta arvio haitallisille vaikutuksille altistuneen populaation runsaudesta arviointialueella; c) kunkin vertailuperusteeseen D8C2 mukaan arvioidun elinympäristön osalta arvio haitallisille vaikutuksille altistuneen arviointialueen laajuudesta. Vertailuperusteeseen D8C2 käyttämisestä ympäristön hyvän tilan yleisarvioinnissa kuvaajan 8 osalta on sovittava alueellisella tai osa-alueellisella tasolla. Vertailuperusteeseen D8C2 arvioinnin tuloksia on tarvittaessa käytettävä kuvaajin 1 ja 6 liittyvissä arvioinneissa.
Lajit ja elinympäristötyypit, joita epäpuhtaudet uhkaavat. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseinen lajien ja arvioitavien kudosten sekä elinympäristöjen luettelo alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	D8C2 – Toissijainen: Lajien terveyteen ja elinympäristöjen tilaan (esim. lajikoostumus ja suhteellinen runsaus pitkäkestoisesti pilaantuneissa kohteissa) ei kohdistu epäpuhtauksista johtuvia haitallisia vaikutuksia sisältäen kumulatiiviset tai synergiavaikutukset. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseiset haitalliset vaikutukset ja niiden kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	
Merkittävät äkilliset pilaantumistapahtumat, joihin liittyy Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/35/EY (1) 2 artiklan 2 kohdassa määritellyjä ympäristöä pilaavia aineita, mukaan lukien raakaöljy ja sen kaltaiset yhdisteet.	D8C3 – Ensijainen: Merkittävien äkillisten pilaantumistapahtumien alueellinen laajuus ja kesto on minimoitu.	<i>Arvioinnin mittakaava:</i> Alueellinen tai osa-alueellinen taso, jaetuna tarvittaessa valtioiden rajojen mukaan.

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
		<i>Vertailuperusteiden käyttö:</i> Tieto siitä, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu, on ilmaistava kunkin arvioidun alueen osalta seuraavasti: — arvio merkittävien äkillisten pilaantumistapahtumien laajuudesta ja niiden jakautumisesta ja kokonaiskestosta kunkin vuonna. Tätä vertailuperustetta on käytettävä vertailuperusteen D8C4 arvioinnin käynnistämiseen.
II osan taulukossa 1 luetellut lajiryhmien lajit ja II osan taulukossa 2 luetellut laajat pohjaelin ympäristötyypit.	D8C4 – Toissijainen (käytetään, kun merkittävä äkillinen pilaantumistapahtuma on tapahtunut): Merkittävän äkillisen pilaantumistapahtuman haitalliset vaikutukset, jotka kohdistuvat lajien terveyteen ja elinympäristöjen tilaan (esim. niiden lajikoostumukseen ja suhteelliseen runsauteen) on minimoitu ja mahdollisuuksien mukaan eliminoitu.	<i>Arvioinnin mittakaava:</i> Sama kuin kuvaajiin 1 ja 6 liittyvässä lajiryhmien tai laajojen pohjaelin ympäristötyyppien arvioinnissa käytetty. <i>Vertailuperusteiden käyttö:</i> Jos kumulatiiviset alueelliset ja ajalliset vaikutukset ovat merkittäviä, vertailuperusteen D8C4 arvioinnin tuloksia on käytettävä kuvaajiin 1 ja 6 liittyvissä arvioinneissa tuottamaan: a) arvio kunkin haitallisille vaikutuksille altistuneen lajin runsaudesta; b) arvio kunkin haitallisille vaikutuksille altistuneen laajan elinympäristötyypin laajuudesta. Vertailuperusteen D8C4 käyttämisestä ympäristön hyvän tilan yleisarvioinnissa kuvaajan 8 osalta on sovittava alueellisella tai osa-alueellisella tasolla.

(¹) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/35/EY, annettu 7 päivänä syyskuuta 2005, alusten aiheuttamasta ympäristön pilaantumisesta ja pilaamisrikoksista määrättävistä seuraamuksista, myös rikosoikeudellisista seuraamuksista (EUVL L 255, 30.9.2005, s. 11).

Seurantaa ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät

- Vertailuperusteen D8C1 osatekijöiden osalta 1 kohdan b alakohdan ja 2 kohdan b alakohdan mukaisen muiden epäpuhtauksien, joista voi johtua pilaantumisvaikutuksia, valinnan on perustuttava riskinarviointiin. Näiden epäpuhtauksien osalta arvioinnissa käytettävien väliaineen ja kynnysarvojen on edustettava herkinä lajia ja altistusreittiä, mukaan luettuina ihmisten terveydelle ravintoketjun kautta altistumisesta aiheutuvat vaarat.
- Tätä päätöstä sovellettaessa:
 - Vertailuperuste D8C1: rannikko- ja aluevesien epäpuhtauksien arviointia varten jäsenvaltioiden on seurattava epäpuhtauksia direktiivin 2000/60/EY vaatimusten mukaisesti, ja kyseisen direktiivin mukaisia arviointeja on käytettävä, jos ne ovat käytettävissä. Tiedot meriympäristöön kulkeutuvien epäpuhtauksien reiteistä (ilmakehässä, maalla tai merellä) on kerättävä mahdollisuuksien mukaan.
 - Vertailuperusteet D8C2 ja D8C4: biomarkkereilla tai populaation demografisilla ominaisuuksilla (esim. hedelmällisyydellä, eloonjäämisasteella, kuolevuudella ja lisääntymiskyvyllä) voi olla merkitystä terveysvaikutuksia arvioitaessa.
 - Vertailuperusteet D8C3 ja D8C4: tämän päätöksen soveltamiseksi seuranta toteutetaan tarvittaessa äkillisen pilaantumistapahtuman tapahduttua, eikä osana direktiivin 2008/56/EY 11 artiklan mukaista säännöllistä seurantaohjelmaa.
 - Vertailuperuste D8C3: Jäsenvaltioiden on yksilöitävä merkittävien äkillisten pilaantumistapahtumien lähde, jos mahdollista. Tätä tarkoitusta varten ne voivat käyttää Euroopan meriturvallisuusviraston satelliittiseurantaa.

3. Epäpuhtauksilla tarkoitetaan yksittäisiä aineita tai aineryhmiä. Raportoinnin johdonmukaisuuden vuoksi aineiden ryhmittelystä on sovittava unionin tasolla.
4. Lajikoostumuksen katsotaan tarkoittavan arvioinnin kannalta alinta tarkoituksenmukaista taksonitasoa.

Vertailuperusteiden mittayksiköt:

- D8C1: epäpuhtauksien pitoisuudet mikrogrammoina litraa (µg/l) kohti vedessä, mikrogrammoina kilogrammaa (µg/kg) kohti kuivapainona sedimentissä ja mikrogrammoina kilogrammaa (µg/kg) kohti tuorepainona eliöstössä,
- D8C2: runsaus (yksilöiden lukumäärä tai muut sopivat yksiköt, kuten alueellisella tai osa-alueellisella tasolla on sovittu) altistunutta lajia kohti, laajuus neliökilometreinä (km²) altistunutta laajaa elinympäristötyyppeä kohti,
- D8C3: merkittävien äkillisten pilaantumistapahtumien kesto päivinä ja alueellinen laajuus neliökilometreinä (km²) vuotta kohti,
- D8C4: runsaus (yksilöiden lukumäärä tai muut sopivat yksiköt, kuten alueellisella tai osa-alueellisella tasolla on sovittu) altistunutta lajia kohti, laajuus neliökilometreinä (km²) altistunutta laajaa elinympäristötyyppeä kohti.

Kuvaaja 9

Kalojen ja ihmisravintona käytettävien muiden meren antimien epäpuhtaustasot eivät ylitä yhteisön lainsäädännössä tai muissa asiaa koskeissa normeissa asetettuja tasoja

Asianomainen paine: Vaarallisten aineiden aiheuttama kuormitus

Vertailuperusteet, myös vertailuperusteiden osatekijät, sekä menetelmästandardit

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Asetuksessa (EY) N:o 1881/2006 luetellut epäpuhtaudet. Tätä päätöstä sovellettaessa jäsenvaltiot voivat päättää olla ottamatta huomioon asetuksessa (EY) N:o 1881/2006 mainittuja epäpuhtauksia, jos se on perusteltua riskinarvioinnin perusteella. Jäsenvaltiot voivat arvioida myös muita epäpuhtauksia, jotka eivät sisälly asetukseen (EY) N:o 1881/2006. Jäsenvaltioiden on laadittava kyseisten muiden epäpuhtauksien luettelo alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä. Jäsenvaltioiden on laadittava arvioitavien lajien ja kudosten luettelo vahvistettujen edellytysten mukaisesti. Ne voivat tehdä yhteistyötä alueellisella tai osa-alueellisella tasolla kyseisen lajien ja kudosten luettelon laatimisessa.	D9C1 – Ensisijainen: Epäpuhtauksien määrä luonnosta pyydettyjen tai korjattujen (lukuun ottamatta meriviljelystä saatuja eväkaloja) kalojen ja äyriäisten (mukaan lukien kalat, äyriäiset, nilviäiset, piikkinahkaiset, merilevä ja muut merikasvit) syötävissä kudoksissa (lihas, maksa, mäti, liha tai muut pehmeät osat) ei ylitä a) asetuksessa (EY) N:o 1881/2006 lueteltujen epäpuhtauksien osalta kyseisessä asetuksessa säädettyjä enimmäismääriä, jotka ovat tätä päätöstä sovellettaessa käytettävät kynnysarvot; b) muiden epäpuhtauksien osalta, joita ei ole lueteltu asetuksessa (EY) N:o 1881/2006, kynnysarvoja, jotka jäsenvaltioiden on vahvistettava alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	Arvioinnin mittakaava: Pyynti- tai tuotantoalue Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1379/2013 (1) 38 artiklan mukaisesti. Vertailuperusteiden käyttö: Tieto siitä, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu, on ilmaistava kunkin arvioitun alueen osalta seuraavasti: — kunkin epäpuhtauden osalta sen pitoisuus kaloissa ja äyriäisissä, käytetty matriisi (laji ja kudokset), tieto siitä, onko vahvistetut kynnysarvot saavutettu, sekä kynnysarvonsa saavuttaneiden arvioitujen epäpuhtauksien osuus.

(1) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1379/2013, annettu 11 päivänä joulukuuta 2013, kalastus- ja vesiviljelytuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä ja neuvoston asetusten (EY) N:o 1184/2006 ja (EY) N:o 1224/2009 muuttamisesta sekä neuvoston asetuksen (EY) N:o 104/2000 kumoamisesta (EUVL L 354, 28.12.2013, s. 1).

Seurantaa ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät

1. Kun jäsenvaltiot laativat luettelon lajeista, jota käytetään vertailuperusteen D9C1 osalta, asianomaisten lajien on
 - a) oltava merkityksellisiä asianomaisen merialueen tai osa-alueen kannalta;
 - b) kuuluttava asetuksen (EY) N:o 1881/2006 soveltamisalaan;

- c) oltava soveltuvia arvioidun epäpuhtauden kannalta;
- d) kuuluttava jäsenvaltiossa eniten kulutettuihin tai kulutukseen eniten pyydytettuihin tai kerättyihin lajeihin.
2. Epäpuhtaudelle vahvistetun normin ylittymisen on johdettava seurantaan näytteenoton piiriin kuuluneen alueen ja siellä esiintyneiden lajien pilaantumisen pysyvyyden määrittämiseksi; Seuranta on jatkettava kunnes on olemassa riittävästi näyttöä siitä, että riskiä normin ylityksistä ei ole.
3. Tätä päätöstä sovellettaessa näytteenotto epäpuhtauksien enimmäismäärien arvioimiseksi on suoritettava Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 882/2004 ⁽¹⁾ 11 artiklan sekä komission asetuksen (EU) N:o 589/2014 ⁽²⁾ ja komission asetuksen (EY) N:o 333/2007 ⁽³⁾ mukaisesti.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava kullakin alueella tai osa-alueella, että näytteenoton ajallinen ja maantieteellinen laajuus on riittävä tuottamaan edustavan otoksen ravinnoksi käytettävissä merenelävissä olevista yllä täsmennetyistä epäpuhtauksista kyseisellä merialueella tai sen osa-alueella.

Vertailuperusteiden mittayksiköt:

— D9C1: epäpuhtauksien pitoisuudet asetuksen (EY) N:o 1881/2006 liitteessä vahvistetuissa yksiköissä.

Kuvaaja 10

Roskaantuminen ei ominaisuuksiltaan eikä määrältään aiheuta haittaa rannikko- ja meriympäristölle

Asianomainen paine: Roskaantuminen

Vertailuperusteet, myös vertailuperusteiden osatekijät, sekä menetelmästandardit

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Roskaantuminen (pois lukien mikroroska), joka jaotellaan seuraaviin luokkiin ⁽¹⁾ : keinotekoiset polymeerimateriaalit, kumi, kangas/tekstiili, paperi/pahvi, jalostettu/työstetty puu, metalli, lasi/keramiikka, kemikaalit, määrittelemätön ja elintarvikejäte. Jäsenvaltiot voivat määritellä lisää alaluokkia.	D10C1 – Ensisijainen: Rannikolla, vesipatsaan pintakerroksessa ja merenpohjassa olevan roskan koostumus, määrä ja levinneisyys ovat tasoilla, jotka eivät aiheuta haittaa rannikko- ja meriympäristölle. Jäsenvaltioiden on vahvistettava näille tasoille kynnysarvot unionin tason yhteistyössä ottaen huomioon alueelliset tai osa-alueelliset erityispiirteet.	Arvioinnin mittakaava: Alueen tai osa-alueen ala-alueet, jaettuna tarvittaessa valtioiden rajojen mukaan. Vertailuperusteiden käyttö: Tieto siitä, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu, on ilmaistava erikseen kunkin vertailuperusteen ja kunkin arvioidun alueen osalta seuraavasti: a) kutakin vertailuperustetta koskevat tulokset (roskan tai mikroroskan määrä luokkaa kohti) ja sen jakautuminen vertailuperusteiden D10C1 ja D10C2 osalta käytettyä matriisia kohti sekä tieto siitä, onko vahvistetut kynnysarvot saavutettu.
Mikroroska (hiukkaskoko < 5 mm), jaoteltuna luokkiin 'keinotekoiset polymeerimateriaalit' ja 'muut'.	D10C2 – Ensisijainen: Rannikolla, vesipatsaan pintakerroksessa ja merenpohjan sedimentissä olevan mikroroskan koostumus, määrä ja levinneisyys ovat tasoilla, jotka eivät aiheuta haittaa rannikko- ja meriympäristölle.	b) vertailuperusteen D10C3 tulokset (roskan ja mikroroskan määrä luokkaa ja lajia kohti) ja tieto siitä, onko vahvistetut kynnysarvot saavutettu.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 882/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritetusta virallisesta valvonnasta (EUVL L 165, 30.4.2004, s. 1).

⁽²⁾ Komission asetus (EU) N:o 589/2014, annettu 2 päivänä kesäkuuta 2014, näytteenotto- ja määritysmenetelmistä tietyissä elintarvikkeissa olevien dioksiinien, dioksiinien kaltaisten PCB-yhdisteiden ja muiden kuin dioksiinien kaltaisten PCB-yhdisteiden pitoisuuksien tarkastusta varten sekä asetuksen (EU) N:o 252/2012 kumoamisesta (EUVL L 164, 3.6.2014, s. 18).

⁽³⁾ Komission asetus (EY) N:o 333/2007, annettu 28 päivänä maaliskuuta 2007, näytteenotto- ja määritysmenetelmistä elintarvikkeiden lyijy-, kadmium-, elohopea-, epäorgaanisen tinan, 3-MCPD- ja bentso(a)pyreenipitoisuuksien virallista tarkastusta varten (EUVL L 88, 29.3.2007, s. 29).

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
	Jäsenvaltioiden on vahvistettava näille tasolle kynnysarvot unionin tason yhteistyössä ottaen huomioon alueelliset tai osa-alueelliset erityispiirteet.	Vertailuperusteiden D10C1, D10C2 ja D10C3 käyttämisestä ympäristön hyvän tilan yleisarvioinnissa kuvaajan 10 osalta on sovittava unionin tasolla.
Roska ja mikroroska, jaoteltuina luokkiin 'keinotekoiset polymeerimateriaalit' ja 'muut', arvioidaan missä tahansa lajissa seuraavista ryhmistä: linnut, nisäkkäät, matelijat, kalat ja selkärangattomat. Jäsenvaltioiden on laadittava kyseinen lajiluettelo alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	D10C3 – Toissijainen: Merieläinten nielemän roskan ja mikroroskan määrä on tasolla, joka ei vaikuta haitallisesti asianomaisten lajien terveyteen. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseisten tasojen kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	Vertailuperusteiden D10C3 tulokset vaikuttavat tarvittaessa osaltaan myös kuvaajaan 1 liittyviin arviointeihin.
Lintu-, nisäkä-, matelija-, kala- ja selkärangaslaajit, joita roskaantumisen uhkaa. Jäsenvaltioiden on laadittava kyseinen lajiluettelo alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	K10V4 – Toissijainen: Kunkin lajin yksilöiden lukumäärä, johon roskaantuminen vaikuttaa haitallisesti, esim. eläinten tarttuminen pyydyksiin, muuntyyppiset vammat tai kuolemat tai terveysvaikutukset. Jäsenvaltioiden on vahvistettava roskaantumisen haitallisten vaikutusten kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	Arvioinnin mittakaava: Sama kuin kuvaajaan 1 liittyvässä lajiryhmien arvioinnissa käytetty. Vertailuperusteiden käyttö: Tieto siitä, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu, on ilmaistava kunkin arvioidun alueen osalta seuraavasti: — kunkin vertailuperusteen D10C4 mukaan arvioidun lajin osalta arvio haitallisille vaikutuksille altistuneiden yksilöiden lukumäärästä arviointialueella. Vertailuperusteen D10C4 käyttämisestä ympäristön hyvän tilan yleisarvioinnissa kuvaajan 10 osalta on sovittava unionin tasolla. Tämän vertailuperusteen tuloksia on tarvittaessa käytettävä myös kuvaajaan 1 liittyvissä arvioinneissa.

(¹) Nämä ovat roskaluokkien pääluettelon tason 1 materiaaliluokkia yhteisen tutkimuskeskuksen oppaassa "Guidance on Monitoring of marine litter in European seas" (Euroopan merien roskaantumisen seuranta koskevat ohjeet) (2013, ISBN 978-92-79-32709-4).. Pääluettelossa täsmennetään, mitä kuhunkin luokkaan kuuluu, esimerkiksi 'kemikaalit' viittaa parafiiniin, vahaan, öljyyn ja tervamaisiin aineisiin.

Seuranta ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät

- Vertailuperusteen D10C1 osalta: roskaantumista on seurattava rannikolla, ja lisäksi sitä voidaan seurata vesipatsaan pintakerroksessa ja merenpohjassa. Roskien lähteestä ja reiteistä on mahdollisuuksien mukaan kerättävä tietoja;
- Vertailuperusteen D10C2 osalta: mikroroskaa on seurattava vesipatsaan pintakerroksessa ja merenpohjan sedimentissä, ja lisäksi sitä voidaan seurata rannikolla. Mikroroskaa on mahdollisuuksien mukaan seurattava niin, että se voidaan yhdistää kuormituksen pistelähteisiin (kuten satamat, huvivenesatamat, jätevedenpuhdistamot ja hulevesipäästöt).
- Vertailuperusteiden D10C3 ja D10C4 osalta: seuranta voi perustua satunnaisiin tapahtumiin (esim. kuolleiden eläinten ajautuminen rannalle, roskiin takertuneet eläimet pesimäyhdyskunnissa, haitallisille vaikutuksille altistuneiden yksilöiden osuus kussakin kartoituksessa).

Vertailuperusteiden mittayksiköt:

- D10C1: roskan määrä luokkaa kohti yksittäisten roskien lukumääränä:
 - 100:aa rantaviivametriä (m) kohti,
 - neliökilometriä (km²) kohti vesipatsaan pintakerroksessa ja merenpohjassa,

- D10C2: mikroroskan määrä luokkaa kohti yksittäisten roskien lukumääränä ja grammoina (g) ilmaistuna painona:
 - neliometriä (m²) kohti vesipatsaan pintakerroksessa,
 - sedimenttikilogrammaa (kuivapaino) (kg) kohti rannikolla ja merenpohjassa,
- D10C3: roskan/mikroroskan määrä grammoina (g) ja yksittäisten roskien lukumääränä yksilöä kohti kunkin lajin osalta suhteessa näytteenoton piiriin kuuluvan yksilön kokoon (pituuteen tai painoon),
- D10C4: haitallisille vaikutuksille (tappava/lähes tappava) altistuneiden yksilöiden määrä laja kohti.

Kuvaaja 11

Energian mereen johtaminen, myöskään vedenalainen melu, ei ole tasoltaan sellaista, että se vaikuttaisi haitallisesti meriympäristöön

Asianomaiset paineet: Ihmisen aiheuttaman melun johtaminen mereen; muun energian johtaminen mereen

Vertailuperusteet, myös vertailuperusteiden osatekijät, sekä menetelmästandardit

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Ihmisen aiheuttama impulssimainen melu vedessä.	D11C1 – Ensisijainen: Ihmisen aiheuttaman impulssimaisen melun lähteiden alueellinen jakautuminen, kesto ja voimakkuus eivät saa ylittää tasoja, jotka vaikuttavat haitallisesti merieläinpopulaatioihin. Jäsenvaltioiden on vahvistettava näille tasolle kynnsarvot unionin tason yhteistyössä ottaen huomioon alueelliset tai osa-alueelliset erityispiirteet.	Arvioinnin mittakaava: Alueet, osa-alueet tai ala-alueet. Vertailuperusteiden käyttö: Tieto siitä, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu, on ilmaistava kunkin arvioitun alueen osalta seuraavasti: a) vertailuperusteiden D11C1 osalta impulssimelun lähteiden kesto kalenterivuotta kohti, niiden ajallinen jakautuminen vuoden aikana ja alueellinen jakautuminen arviointialueella sekä tieto siitä, onko vahvistetut kynnsarvot saavutettu; b) vertailuperusteiden D11C2 osalta melutason vuotuinen keskiarvo tai muu alueellisella tai osa-alueellisella tasolla sovitettu soveltuva ajallinen mittari pinta-alayksikköä kohti ja sen alueellinen jakautuminen arviointialueella sekä arviointialueen se laajuus (% , km²), jolla vahvistetut kynnsarvot on saavutettu. Vertailuperusteiden D11C1 ja D11C2 käytämisestä ympäristön hyvän tilan arvioinnissa kuvaajan 11 osalta on sovitettava unionin tasolla. Näiden vertailuperusteiden tuloksia on käytettävä myös kuvaajaan 1 liittyvissä arvioinneissa.
Ihmisen aiheuttama jatkuva matalataajuisen melu vedessä.	D11C2 – Ensisijainen: Ihmisen aiheuttaman matalataajuisen melun lähteiden alueellinen jakautuminen, kesto ja voimakkuus eivät saa ylittää tasoja, jotka vaikuttavat haitallisesti merieläinpopulaatioihin. Jäsenvaltioiden on vahvistettava näille tasolle kynnsarvot unionin tason yhteistyössä ottaen huomioon alueelliset tai osa-alueelliset erityispiirteet.	

Seuranta ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät

1. Vertailuperusteiden D11C1 seurannan osalta:

- a) Alueellinen erottelukyky: maantieteelliset sijainnit, joiden muoto ja alueet on määriteltävä alueellisella tai osa-alueellisella tasolla, esimerkiksi direktiivin 2008/56/EY liitteessä III lueteltujen toimintojen perusteella.
- b) Impulssimainen melu kuvataan pistemäisen lähteen synnyttämänä äänenpaineen yksikkönä dB re 1μPa².s tai pistemäisen lähteen nollasta huippuun vaihtuvan äänenpaineen yksikkönä dB re 1μPa.m, kumpikin taajuusalueella 10 Hz–10 kHz. Jäsenvaltiot voivat harkita muita korkeamman taajuusalueen lähteitä, jos pidemmän kantaman vaikutusten katsotaan olevan merkittäviä.

2. Vertailuperusteen D11C2 seurannan osalta:

Vuotuinen keskiarvo tai muu alueellisella tai osa-alueellisella tasolla sovittu sopiva mittari äänenpaineen neliölle kummallakin kahdella 1/3-oktaavin alueella, toinen keskitaajuudella 63 Hz ja toinen taajuudella 125 Hz, ilmaistuna desibelitasona yksikkönä dB re 1µPa, paineen suhteen sopivalla spatiaalisella erottelukyvylä. Tämä voidaan mitata suoraan tai päätellä mallista, jota käytetään mittausten väliseen interpolointiin tai joka on ekstrapoloitu mittauksista. Jäsenvaltiot voivat myös päättää alueellisella ja osa-alueellisella tasolla seurata muitakin taajuusalueita.

Vertailuperusteita, jotka koskevat muita energiakuormituksen muotoja (kuten lämpöenergiaa, sähkömagneettisia kenttiä ja valoa), ja vertailuperusteita, jotka koskevat melun ympäristövaikutuksia, kehitetään vielä lisää.

Vertailuperusteiden mittayksiköt:

- D11C1: Niiden päivien lukumäärä neljännesvuotta (tai tarpeen mukaan kuukautta) kohti, joina impulssimelun lähteitä on olemassa; arviointialueen pinta-alayksikköjen osuus (prosenttiosuus) tai laajuus neliökilometreinä (km²), jolla on impulssimelun lähteitä, vuotta kohti;
- D11C2: Jatkuvan äänitason vuotuinen keskiarvo (tai muu ajallinen mittari) pinta-alayksikköä kohti; arviointialueen osuus (prosenttiosuus) tai laajuus neliökilometreinä (km²), jolla äänitasot ylittävät kynnysarvot,

II OSA

Vertailuperusteet, menetelmästandardit, täsmennykset ja standardoidut menetelmät merivesien olennaisten piirteiden ja ominaisuuksien sekä ympäristön nykytilan seurantaan ja arviointia varten direktiivin 2008/56/EY 8 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla

II osassa tarkastellaan kuvaajia, jotka liittyvät ekosysteemin osatekijöihin: lintujen, nisäkkäiden, matelijoiden, kalojen ja pääjalkaisten lajiryhmät (kuvaaja 1), pelagiset elinympäristöt (kuvaaja 1), pohjaelinympäristöt (kuvaajat 1 ja 6) ja ekosysteemit, myös ravintoverkot (kuvaajat 1 ja 4), sellaisina kuin ne on lueteltu direktiivin 2008/56/EY (1) liitteessä III.

Aihe

Lintujen, nisäkkäiden, matelijoiden, kalojen ja pääjalkaisten lajiryhmät (kuvaajaan 1 liittyvät)

Vertailuperusteet, myös vertailuperusteiden osatekijät, sekä menetelmästandardit

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Lintu-, nisäkä- ja matelijalajit sekä muut kuin kaupallisesti hyödynnettävät kala- ja pääjalkaislajit, jotka ovat vaarassa joutua tahattomaksi sivusaaliiksi merialueella tai osa-alueella. Jäsenvaltioiden on laadittava kyseinen lajien luettelo alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä asetuksen (EU) N:o 1380/2013 25 artiklan 5 kohdassa säädettyjen velvoitteiden nojalla tiedonkeruutoimia varten ja ottaen huomioon komission täytäntöönpanopäätöksen (EU) 2016/1251 (1) liitteessä olevassa taulukossa 1D oleva lajiluettelo.	D1C1 – Ensijainen: Tahattomaksi sivusaaliiksi joutumisesta johtuva kuolleisuus lajeittain on alle lajia uhkaavan tason niin, että sen elinkelpoisuus pitkällä aikavälillä on taattu. Jäsenvaltioiden on vahvistettava alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä kynnysarvo tahattomaksi sivusaaliiksi joutumisesta johtuvalle kuolleisuudelle lajeittain.	<i>Arvioinnin mittakaava:</i> Sama kuin vertailuperusteiden D1C2–D1C5 mukaan tehtävässä vastaavien lajien tai lajiryhmien arvioinnissa käytetty. <i>Vertailuperusteiden käyttö:</i> Tieto siitä, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu, on ilmaistava kunkin arvioidun alueen osalta seuraavasti: — kuolleisuus lajeittain ja tieto siitä, onko vahvistettu kynnysarvo saavutettu. Tätä vertailuperustetta on käytettävä vertailuperusteen D1C2 mukaan tehtävässä vastaavien lajien arvioinnissa.

(1) Asetusta (EC) N:o 199/2008 voidaan käyttää merkityksellisten kalastukseen liittyvien tietojen keräämiseen kuvaajien 1, 4 ja 6 osalta.

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Taulukossa 1 luetellut lajiryhmät, jos niitä esiintyy kyseisellä alueella tai osa-alueella. Jäsenvaltioiden on vahvistettava alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä kullekin lajiryhmälle tyypilliset lajit, jotka on valittu ”eritelmissä lajien ja elinympäristöjen valintaa varten” vahvistettujen kriteerien mukaisesti. Niihin on kuuluttava direktiivin 92/43/ETY liitteessä II luetellut nisäkkäät ja matelijat, ja niihin voi kuulua mitä tahansa muita lajeja, kuten lajeja, jotka on lueteltu esimerkiksi unionin lainsäädännössä (direktiivin 92/43/ETY muissa liitteissä, direktiivissä 2009/147/EY tai asetuksessa (EU) N:o 1380/2013) ja kansainvälisissä sopimuksissa, kuten meriä koskeissa alueellisissa yleissopimuksissa.	D1C2 – Ensisijainen: Ihmisen aiheuttamat paineet eivät vaikuta haitallisesti lajin populaation runsauteen niin, että sen elinkelpoisuus pitkällä aikavälillä on taattu. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kullekin lajille kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä ottaen huomioon vertailuperusteista D1C1, D8C4 ja D10C4 johdettu populaation koon ja kuolleisuuden luonnollinen vaihtelu sekä muut merkitykselliset paineet. Direktiivin 92/43/ETY kattamien lajien osalta näiden arvojen on oltava johdonmukaiset asianomaisten jäsenvaltioiden direktiivin 92/43/ETY nojalla vahvistamien populaation suotuisten viitearvojen kanssa.	Arvioinnin mittakaava: On käytettävä kunkin lajiryhmän ekologisesti merkittäviä tasoja seuraavasti: — syvälle sukeltavat hammasvalaat, hetulavalaat, syvänmeren kalat: alue; — linnut, pienet hammasvalaat, pelagiset kalat ja mannerjalustan pohjakalat: Itämerellä ja Mustallamerellä alue tai ala-alueet; Koillis-Atlantilla ja Välimerellä osa-alue; — hylkeet, merikilpikonnat, pääjalkaiset: Itämerellä alue tai ala-alueet; Koillis-Atlantilla ja Välimerellä osa-alue; — rannikoiden kalat: alueen tai osa-alueen ala-alue. — kaupallisesti hyödynnettävät kalat ja pääjalkaiset: sama kuin kuvaajan 3 osalta käytetty.
	D1C3 – Ensisijainen kaupallisten hyödynnettävien kalojen ja pääjalkaisten osalta ja toissijainen muiden lajien osalta: Lajin populaation demografiset ominaisuudet (esim. yksilöiden koko- tai ikäluokkarakenne, sukupuolijakauma, hedelmällisyys, eloonjäämisaste) ovat merkkejä terveestä populaatiosta, johon ihmisen aiheuttamat paineet eivät vaikuta haitallisesti. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kunkin lajin erityisominaisuuksille kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä ottaen huomioon vertailuperusteista D8C2 ja D8C4 johdetut, lajien terveyteen kohdistuvat haitalliset vaikutukset sekä muut merkitykselliset paineet.	Vertailuperusteiden käyttö: Kunkin lajin tilanne on arvioitava erikseen perustuen käyttöön valittuihin vertailuperusteisiin, ja niitä on käytettävä ilmaisemaan, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu kunkin lajiryhmän osalta kullakin arvioidulla alueella seuraavasti: a) arvioinneissa on esitettävä arvo(t) kunkin käytetyn vertailuperusteen osalta lajeittain ja tieto siitä, saavutetaanko vahvistetut kynnysarvot; b) direktiivin 92/43/ETY kattamien lajien yleinen tila on johdettava käyttäen kyseisessä direktiivissä säädettyä menetelmää. Kaupallisesti hyödynnettävien lajien yleinen tila on arvioitava kuvaajan 3 mukaan. Muiden lajien osalta yleinen tila on johdettava käyttäen unionin tasolla sovittua menetelmää ottaen huomioon alueelliset tai osa-alueelliset erityispiirteet; c) lajiryhmän yleinen tila, käyttäen unionin tasolla sovittua menetelmää ottaen huomioon alueelliset tai osa-alueelliset erityispiirteet.
	D1C4 – Ensisijainen direktiivin 92/43/ETY liitteiden II, IV tai V kattamien lajien osalta ja toissijainen muiden lajien osalta: Lajin levinneisyysalue ja tarvittaessa levinneisyyden jakautuminen ovat vallitsevien fysiografisten, maantieteellisten ja ilmastollisten olosuhteiden mukaisia. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kullekin lajille kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä. Direktiivin 92/43/ETY kattamien lajien osalta näiden arvojen on oltava johdonmukaiset asianomaisten jäsenvaltioiden direktiivin 92/43/ETY nojalla vahvistamien levinneisyyden suotuisten viitearvojen kanssa.	

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
	D1C5 – Ensisijainen direktiivin 92/43/ETY liitteiden II, IV ja V kattamien lajien osalta ja toissijainen muiden lajien osalta: Lajin elinympäristön laajuus ja kunto ovat riittävät lajin elinkaaren eri vaiheiden tarpeisiin.	

(¹) Komission täytäntöönpanopäätös (EU) 2016/1251, annettu 12 päivänä heinäkuuta 2016, unionin monivuotisesta ohjelmasta kalastus- ja vesiviljelyalan tietojen keruuta, hallintaa ja käyttöä varten kaudella 2017–2019 (EUVL L 207, 1.8.2016, s. 113).

Vertailuperusteiden osatekijät

Taulukko 1

Lajiryhmät (¹)

Ekosysteemin osa	Lajiryhmä
Linnut	Laiduntajat
	Kahlaajat
	Veden pinnalta ravintonsa hankkivat linnut
	Ulapalla ruokailevat linnut
	Merenpohjalta ravintonsa hankkivat linnut
Nisäkkäät	Pienet hammasvalaat
	Syvälle sukeltavat hammasvalaat
	Hetulavalat
	Hylkeet
Matelijat	Kilpikonnat
Kalat	Rannikkoalueiden kalat
	Mannerjalustan pelagiset kalat
	Mannerjalustan pohjakalat
	Syvänmeren kalat
Pääjalkaiset	Rannikkoalueiden/mannerjalustan pääjalkaiset
	Syvänmeren pääjalkaiset

(¹) Merkityksellisiä kalastusta koskevia tietoja olisi käytettävä asetuksen (EY) N:o 199/2008 mukaisesti.

Seurantaa ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät, jotka koskevat aihetta "Merilintujen, -nisäkkäiden, -matelijoiden ja -kalojen sekä pääjalkaisten lajiryhmät"

1. Vertailuperusteen D1C1 osalta tiedot on toimitettava lajeittain kullekin kalastusluokitteluyksikölle, kunkin ICES-alueen, GFCM:n maantieteellisen osa-alueen tai Makaronesian luonnonmaantieteellisen vyöhykkeen FAO-kalastusalueiden osalta, jotta ne voidaan koota yhteen asianmukaiseen mittakaavaan ja jotta voidaan yksilöidä kalastustavat ja -välineet, jotka aiheuttavat eniten tahattomia sivusaaliita kunkin lajin osalta.
2. 'Rannikkoalueet' on ymmärrettävä fyysisten, hydrologisten ja ekologisten muuttujien pohjalta, eivätkä ne rajoitu direktiivin 2000/60/EY 2 artiklan 7 kohdassa määriteltyihin rannikkovesiin.
3. Lajit voidaan tarpeen mukaan arvioida populaatiotasolla.
4. Aina kun mahdollista tätä päätöstä sovellettaessa on käytettävä direktiivin 92/43/ETY, direktiivin 2009/147/EY ja asetuksen (EU) N:o 1380/2013 nojalla tehtyjä arviointoja:
 - a) lintujen osalta vertailuperusteet D1C2 ja D1C4 vastaavat direktiivin 2009/147/EY kriteereitä "populaation koko" ja "lisääntymisalueiden kartta ja levinneisyysalueen koko";
 - b) nisäkkäiden, matelijoiden ja muiden kuin kaupallisten hyödynnettävien kalojen osalta vertailuperusteet vastaavat direktiivin 92/43/ETY nojalla käytettyjä seuraavasti: D1C2 ja D1C3 vastaavat "populaatiota", D1C4 vastaa "levinneisyysaluetta" ja D1C5 vastaa "lajien elinympäristöä";
 - c) kaupallisten hyödynnettävien kalojen ja pääjalkaisten osalta kuvaajan 3 mukaisia arviointoja on käytettävä kuvaajan 1 tarkoituksia varten käyttämällä vertailuperustetta D3C3 vertailuperustetta D1C2 varten ja vertailuperustetta D3C2 vertailuperustetta D1C3 varten.
5. Vertailuperusteiden D1C1, D2C3, D3C1, D8C2, D8C4 ja D10C4 mukaiset paineiden aiheuttamien haitallisten vaikutusten arvioinnit sekä vertailuperusteiden D9C1, D10C3, D11C1 ja D11C2 mukaiset paineiden arvioinnit on otettava huomioon kuvaajaan 1 liittyvässä lajien arvioinnissa.

Vertailuperusteiden mittayksiköt:

— D1C2: runsaus (yksilöiden lukumäärä tai biomassa tonneina (t)) lajeittain.

Aihe

Pelagiset elinympäristöt (kuvaajaan 1 liittyvät)

Vertailuperusteet, myös vertailuperusteiden osatekijät, sekä menetelmästandardit

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Laajat pelagiset elinympäristötyypit (vaihteleva suolapitoisuus (¹), rannikkoalue, mannerjalusta ja valtameri/mannerjalustan ulkopuolella), jos niitä esiintyy alueella tai osa-alueella, ja muut toisessa kohdassa määritellyt elinympäristötyypit. Jäsenvaltiot voivat valita alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä muita elinympäristötyyppejä "eritelmissä lajien ja elinympäristöjen valintaa varten" vahvistettujen kriteerien mukaisesti.	D1C6 – Ensisijainen: Ihmisen aiheuttamat paineet eivät vaikuta haitallisesti elinympäristötyypin tilaan, mukaan luettuina sen bioottinen ja abioottinen rakenne ja sen toiminnot (esim. tyypillinen lajikoostumus ja lajien suhteellinen runsaus, sellaisten lajien puuttuminen, jotka ovat erityisen herkkiä tai haavoittuvia tai joilla on keskeinen tehtävä, lajin kokorakenne). Jäsenvaltioiden on vahvistettava kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä kunkin elinympäristötyypin tilalle niin, että varmistetaan yhteensopivuus kuvaajien 2, 5 ja 8 osalta asiaan liittyvien arvojen kanssa.	Arvioinnin mittakaava: Sama kuin laajojen pohjaelinympäristötyyppien arvioinneissa käytetty alueen tai osa-alueen ala-alue, joka kuvastaa elinympäristötyypin lajikoostumuksen luonnonmaantieteellisiä eroja. Vertailuperusteiden käyttö: Tieto siitä, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu, on ilmaistava kunkin arvioidun alueen osalta seuraavasti: a) arvio kunkin arvioidun elinympäristötyypin siitä osuudesta ja laajuudesta, joka on saavuttanut kynnysarvot; b) luettelo arviointialueen laajoista elinympäristötyypeistä, joita ei arvioitu.

(¹) Koskee tilanteita, joissa jokisuiden valumat ulottuvat vaihettumisalueiksi direktiivin 2000/60/EY nojalla määritettyjen vesien ulkopuolelle.

Seurantaa ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät, jotka koskevat aihetta ”Pelagiset elinympäristöt”

1. 'Rannikkoalueet' on ymmärrettävä fyysisten, hydrologisten ja ekologisten muuttujien pohjalta, eivätkä ne rajoitu direktiivin 2000/60/EY 2 artiklan 7 kohdassa määriteltyihin rannikkovesiin.
2. Paineista aiheutuvien haitallisten vaikutusten arvioinnit, myös vertailuperusteisiin D2C3, D5C2, D5C3, D5C4, D7C1, D8C2 ja D8C4 liittyvät, on otettava huomioon kuvaajaan 1 liittyvissä pelagisten elinympäristöjen arvioinneissa.

Vertailuperusteiden mittayksiköt:

- D1C6: haitallisille vaikutuksille altistuneen elinympäristön laajuus neliökilometreinä (km²) ja osuutena (prosenttiosuutena) kyseisen elinympäristötyypin kokonaislaajuudesta.

Aihe

Pohjaelinympäristöt (kuvaajiin 1 ja 6 liittyvät)

Vertailuperusteet, myös vertailuperusteiden osatekijät, sekä menetelmästandardit

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
--------------------------------	-------------------	---------------------

Ks. tämän liitteen I osa vertailuperusteiden D6C1, D6C2 ja D6C3 osalta.

Laajat pohjaelinympäristötyypit, jotka on lueteltu taulukossa 2, jos niitä esiintyy alueella tai osa-alueella, sekä muut toisessa kohdassa määritellyt elinympäristötyypit. Jäsenvaltiot voivat valita alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä muita elinympäristötyyppejä ”eritelmissä lajien ja elinympäristöjen valintaa varten” vahvistettujen kriteerien mukaisesti; niihin voi sisältyä direktiivissä 92/43/ETY tai kansainvälisissä sopimuksissa, kuten meriä koskevissa alueellisissa yleissopimuksissa lueteltuja elinympäristöjä, seuraavia tarkoituksia varten: a) kunkin vertailuperusteeseen D6C5 liittyvän laajan elinympäristötyypin arviointi; b) kyseisten elinympäristötyyppien arviointi. Samoja elinympäristötyyppejä käytetään sekä kuvaajaan 1 liittyvässä pohjaelinympäristöjen arvioinnissa että kuvaajaan 6 liittyvässä merenpohjan koskemattomuuden arvioinnissa.	D6C4 – Ensijainen: Ihmisen aiheuttamista paineista johtuvan elinympäristötyypin menetyksen laajuus ei ylitä tiettyä määritettyä osuutta elinympäristötyypin luonnollisesta laajuudesta arviointialueella. Jäsenvaltioiden on määritettävä menetetyn elinympäristön suurin sallittu laajuus osuutena elinympäristötyypin luonnollisesta kokonaislaajuudesta unionin tason yhteistyössä ottaen huomioon alueen tai osa-alueen erityispiirteet. D6C5 – Ensijainen: Ihmisen aiheuttamista paineista johtuvien, elinympäristötyypin tilaan kohdistuvien haitallisten vaikutusten laajuus, mukaan luettuina sen bioottisen ja abioottisen rakenteen ja sen toimintojen muuttuminen (esim. tyypillinen lajikoostumus ja lajien suhteellinen runsaus, sellaisten lajien puuttuminen, jotka ovat erityisen herkkiä tai haavoittuvia tai joilla on keskeinen tehtävä, lajien kokorakenne), ei ylitä tiettyä osuutta kyseisen elinympäristötyypin luonnollisesta laajuudesta arviointialueella.	<i>Arvioinnin mittakaava:</i> Alueen tai osa-alueen ala-alue, joka kuvastaa laajan elinympäristötyypin lajikoostumuksen luonnonmaantieteellisiä eroja. <i>Vertailuperusteiden käyttö:</i> Samaa vertailuperusteiden D6C4 ja D6C5 mukaan tehtyä arviointia elinympäristötyyppejä kohti käytetään sekä kuvaajaan 1 liittyvässä pohjaelinympäristöjen arvioinnissa että kuvaajaan 6 liittyvässä merenpohjan koskemattomuuden arvioinnissa. Tieto siitä, missä määrin ympäristön hyvä tila on saavutettu, on ilmaistava kunkin arvioidun alueen osalta seuraavasti: a) vertailuperusteeseen D6C4 osalta arvio menetyksen osuudesta ja laajuudesta elinympäristötyypeittäin sekä tieto siitä, onko kynnysarvo saavutettu; b) vertailuperusteeseen D6C5 osalta arvio haitallisten vaikutusten osuudesta ja laajuudesta sekä menetetty osuus a kohdan mukaan elinympäristötyypeittäin sekä tieto siitä, onko kynnysarvo saavutettu; c) elinympäristötyypin yleinen tila käyttäen unionin tasolla a ja b kohdan perusteella sovittua menetelmää sekä luettelo arviointialueen laajoista elinympäristötyypeistä, joita ei arvioitu.
---	---	--

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
	Jäsenvaltioiden on vahvistettava kynnysarvot kunkin elinympäristötyypin tilaan kohdistuvien haitallisten vaikutusten laajuudelle alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä ottaen huomioon alueen tai osa-alueen erityispiirteet ja varmistuen yhteensopivuus kuvaajien 2, 5, 6, 7 ja 8 osalta vahvistettujen asiaan liittyvien vastaavien arvojen kanssa. Jäsenvaltioiden on määritettävä kyseisten haitallisten vaikutusten suurin sallittu laajuus osuutena elinympäristötyypin luonnollisesta kokonaislaajuudesta unionin tason yhteistyössä ottaen huomioon alueen tai osa-alueen erityispiirteet.	

Vertailuperusteiden osatekijät

Taulukko 2

Laajat pohjaelinympäristötyypit, mukaan lukien niihin liittyvät biologiset yhteisöt (kuvaajiin 1 ja 6 liittyvien vertailuperusteiden kannalta merkittävät), jotka vastaavat yhtä tai useampaa elinympäristötyyppiä Euroopan luontoa koskevan tietojärjestelmän (EUNIS) habitaattiluokituksessa ⁽¹⁾. EUNIS-luokittelun päivitykset on otettava huomioon direktiivin 2008/56/EY ja tämän päätöksen soveltamiseksi käytetyissä laajoissa elinympäristötyypeissä.

Ekosysteemin osa	Laajat elinympäristötyypit	Asianomaiset EUNIS-habitaattiluokkien koodit (versio 2016)
Pohjaelinympäristöt	Litoraalin kallio ja biogeeninen riutta	MA1, MA2
	Litoraalin sedimentti	MA3, MA4, MA5, MA6
	Infralitoraalin kallio ja biogeeninen riutta	MB1, MB2
	Infralitoraalin karkeat sedimenttipohjat	MB3
	Infralitoraalin sekasedimentit	MB4
	Infralitoraalin hiekkapohjat	MB5
	Infralitoraalin liejupohjat	MB6
	Circalitoraalin kallio ja biogeeninen riutta	MC1, MC2
	Circalitoraalin karkeat sedimenttipohjat	MC3
	Circalitoraalin sekasedimentit	MC4
	Circalitoraalin hiekkapohjat	MC5
	Circalitoraalin liejupohjat	MC6
	Ulkomeren circalitoraalin kallio ja biogeeninen riutta	MD1, MD2

Ekosysteemin osa	Laajat elinympäristötyypit	Asianomaiset EUNIS-habitaattiluokkien koodit (versio 2016)
	Ulkomeren circalitoraalin karkeat sedimenttipohjat	MD3
	Ulkomeren circalitoraalin sekasedimentti	MD4
	Ulkomeren circalitoraalin hiekkapohjat	MD5
	Ulkomeren circalitoraalin liejupohjat	MD6
	Ylempi batyaalinen ⁽²⁾ kallio ja biogeeninen riutta	ME1, ME2
	Ylempi batyaalinen sedimentti	ME3, ME4, ME5, ME6
	Alempi batyaalinen kallio ja biogeeninen riutta	MF1, MF2
	Alempi batyaalinen sedimentti	MF3, MF4, MF5, MF6
	Abyssaalinen vyöhyke	MG1, MG2, MG3, MG4, MG5, MG6

(1) Evans, D. (2016). Revising the marine section of the EUNIS Habitat classification – Report of a workshop held at the European Topic Centre on Biological Diversity (EUNIS-habitaattiluokituksen meriosuuden tarkistus – Euroopan biologista monimuotoisuutta käsittelevässä keskuksessa järjestetty seminaari) 12.– 13. toukokuuta 2016. ETC/BD Working Paper N° A/2016. [TÄTÄ VIITETTÄ EI PITÄISI SUOMENTAA, KOSKA SEMINAARIN NIMI AUTTAA LÖYTÄMÄÄN RAPORTIN]

(2) Jos EUNIS-luokituksessa ei ole erikseen määritetty, ylemmän ja alemman batyaalisen vyöhykkeen raja voidaan määrittää tietynä syvyyssrajana

Seuranta ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät, jotka koskevat aihetta "Pohjaelinympäristöt"

1. Kunkin elinympäristötyypin tila on arvioitava käyttäen direktiivin 92/43/ETY ja direktiivin 2000/60/EY mukaisia arvioita (kuten laajojen elinympäristötyyppien alatyyppejen arvioita).
2. Vertailuperusteena D6C4 arvioinnissa on käytettävä vertailuperusteeseen D6C1 liittyvää arviointia.
3. Vertailuperusteet D6C4 ja D6C5 vastaavat direktiivin 92/43/ETY kriteereitä "elinympäristötyypin kattama levinneisyys/alue kyseisellä alueella" ja "erityinen rakenne ja erityiset toiminnot".
4. Vertailuperusteiden D6C5 osalta paineista johtuvien haitallisten vaikutusten arvioinnit, myös vertailuperusteisiin D2C3, D3C1, D3C2, D3C3, D5C4, D5C5, D5C6, D5C7, D5C8, D6C3, D7C2, D8C2 ja D8C4 liittyvät, on otettava huomioon.
5. Vertailuperusteiden D6C5 osalta lajikoostumuksen katsotaan tarkoittavan arvioinnin kannalta alinta tarkoituksenmukaista taksonitasoa.

Vertailuperusteiden mittayksiköt:

- D6C4: menetetyn elinympäristön laajuus neliökilometreinä (km²) ja osuutena (prosenttiosuutena) kyseisen elinympäristötyypin kokonaislaajuudesta.
- D6C5: haitallisille vaikutuksille altistuneen elinympäristön laajuus neliökilometreinä (km²) ja osuutena (prosenttiosuutena) kyseisen elinympäristötyypin kokonaislaajuudesta.

Täsmennykset lajien ja elinympäristöjen valinta varten aiheissa "Merilintujen, -nisäkkäiden, -matelijoiden ja -kalojen sekä pääjalkaisten lajiryhmä", "Pelagiset elinympäristöt" ja "Pohjaelinympäristöt"

Lajiryhmiin ja laajoihin pelagisiin ja pohjaelinympäristöihin luokiteltavien lajien ja elinympäristöjen valinnan on perustuttava seuraaviin tekijöihin:

1. Tieteelliset perusteet (ekologinen merkittävyys):
 - a) edustava osa ekosysteemiä (lajiryhmää tai laajaa elinympäristötyyppiä) ja sen toimintaa (esim. elinympäristöjen ja populaatioiden kytkettyisyys, keskeisten elinympäristötyyppien täydellisyys ja koskemattomuus), on merkittävä tilan/vaikutusten arvioinnin kannalta, esim. sillä on keskeinen toiminnallinen rooli ekosysteemin osassa (esim. suuri tai erityinen biologinen monimuotoisuus, tuottavuus, trofialinkki, erityinen resurssi tai palvelu), tai sillä on erityisiä elinkaareen liittyviä ominaisuuksia (lisääntymisikä ja -koko, pitkäikäisyys, muuttoon liittyvät ominaisuudet);

- b) on merkittävä sellaisen tärkeän ihmisen aiheuttaman paineen arvioinnissa, jolle ekosysteemin osa altistuu, on herkkä kyseiselle paineelle ja altistuu (on haavoittuva) kyseiselle paineelle arviointialueella;
- c) esiintyy riittävän suurina määrinä tai laajuudessa arviointialueella, jotta siitä voidaan kehittää soveltuva indikaattori arviointia varten;
- d) valittujen lajien tai elinympäristöjen on mahdollisuuksien mukaan katettava kaikki ekosysteemin osan ekologiset toiminnot ja siihen kohdistuvat vallitsevat paineet;
- e) jos lajiryhmän lajit liittyvät läheisesti johonkin tiettyyn laajaan elinympäristötyyppiin, ne voidaan sisällyttää kyseiseen elinympäristötyyppiin seuranta- ja arviointitarkoituksia varten; tällaisissa tapauksissa lajeja ei saa sisällyttää lajiryhmän arviointiin.

2. Muut käytännön vertailuperusteet (jotka eivät saa sivuuttaa tieteellisiä perusteita):

- a) seuranta/tekninen toteutettavuus;
- b) seurannan kustannukset;
- c) datan riittävät aikasarjat.

Arvioitavia lajeja ja elinympäristöjä edustava joukko on todennäköisesti ominainen kyseiselle alueelle tai osa-alueelle, vaikka tiettyjä lajeja voikin esiintyä useilla alueilla tai osa-alueilla.

Aihe

Ekosysteemit, myös ravintoverkot (kuvaajiin 1 ja 4 liittyvät)

Vertailuperusteet, myös vertailuperusteiden osatekijät, sekä menetelmästandardit

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
Ekosysteemin trofiakillat. Jäsenvaltioiden on laadittava trofiakillojen luettelo alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	D4C1 – Ensijainen: Ihmisen aiheuttamat paineet eivät vaikuta haitallisesti trofiakillan monimuotoisuuteen (lajikoostumukseen ja lajien suhteelliseen runsauteen). Jäsenvaltioiden on vahvistettava kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	Arvioinnin mittakaava: Alueellinen taso Itämeren ja Mustanmeren osalta; osa-alueellinen taso Koillis-Atlantin ja Välimeren osalta. Ala-alueita voidaan käyttää tarvittaessa. Vertailuperusteiden käyttö: Jos arvot eivät ole kynnysarvojen rajoissa, tämä voi johtaa lisätutkimuksiin ja -selvityksiin ongelman syiden ymmärtämiseksi.
	D4C2 – Ensijainen: Ihmisen aiheuttamat paineet eivät vaikuta haitallisesti kokonaisrunsauden tasapainoon trofiakillojen välillä. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	
	D4C3 – Toissijainen: Ihmisen aiheuttamat paineet eivät vaikuta haitallisesti yksilöiden kokojakaamaan trofiakilloissa. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	

Vertailuperusteiden osatekijät	Vertailuperusteet	Menetelmästandardit
	D4C4 – Toissijainen (käytetään tarvittaessa vertailuperusteen D4C2 tukena): Ihmisen aiheuttamat paineet eivät vaikuta haitallisesti trofiakiltojen tuottavuuteen. Jäsenvaltioiden on vahvistettava kynnysarvot alueellisessa tai osa-alueellisessa yhteistyössä.	

Seurantaa ja arviointia varten tarkoitetut täsmennykset ja standardoidut menetelmät

1. Lajikoostumuksen katsotaan tarkoittavan arvioinnin kannalta alinta tarkoituksenmukaista taksonitasoa.
2. Vertailuperusteiden osatekijöiden mukaisesti tapahtuvassa trofiakiltojen valinnassa on otettava huomioon ICES:n trofiakiltojen luettelo ⁽¹⁾ ja niiden on täytettävä seuraavat edellytykset:
 - a) trofiakiltoja on oltava vähintään kolme;
 - b) kahden killan on oltava muiden kuin kalojen trofiakiltoja;
 - c) vähintään yhden killan on oltava perustuottajien trofiakilta;
 - d) kiltojen on edustettava mieluiten ainakin ravintoketjun ylä-, väli- ja alatasoja.

Mittausyksikkö:

- D4C2: trofiakillan kaikkien lajien kokonaisrunsaus (yksilöiden lukumäärä tai biomassa tonneina (t)).

⁽¹⁾ ICES Advice (2015) Book 1, ICES special request advice, julkaistu 20. maaliskuuta 2015.